

KURTULUŞ İÇİN İLERİ

“ÖĞRENİP SAVAŞMALI, SAVAŞIP ÖĞRENMEİYİZ”

proleter sosyalist ideolojiyi
gençlik içinde egemen
kılalım...

1971 DEV-GENÇ VE
SİLAHLI DİRENİŞİ

FAŞİZME KARŞI MÜCADELEDE

OPORTÜNİST TAVIRLAR TEŞHİR OLUYOR

Karadeniz DEV-GENÇ' in SAMSUN MİTINGİ

Kapkaççı zihniyet Federasyonun kuruluş çalışmalarını gizlice yürütmüş ve bir çok demokratik kitle örgütünü Federasyonun kuruluş çalışmalarına çağırmamıştır. Federasyonun kuruluşundan sonra ise bu örgütlerin kuruluş çalışmalarına çağırılmamasının nedeninin "demokratik kitle örgütleri olmamaları" olduğu söylendi. KARADENİZ DEV-GENÇ'te oportünistlerce demokratik kitle örgütü olarak görülmeyen örgütlerden biri.

2 Ekim günü KARADENİZ DEV-GENÇ Devlet Güvenlik Mahkemelelerini protesto eden bir miting düzenledi. Samsun'dan Rize'ye kadar tüm Karadenizde örgütlen-

miş olan DEV-GENÇ'in izleyicisi binlerce devrimci miting günü Samsun'a aktı. Binlerce devrimci proleter sosyalistlerinin sloganlarını haykırdı.

Federasyonun başına çöreklenmiş oportünistler ise KARADENİZ DEV-GENÇ'in kitle gücünü bildikleri için ta Ankara'dan koşup geldiler. Ve oportünistler şunu da çok iyi biliyorlardı ki proleter sosyalistleri kendileri gibi sekter, dar grupçu değildir. Onlara da söz hakkı verecektir. Nitekim öyle oldu. KARADENİZ DEV-GENÇ yöneticilerinin yanı sıra DGDF'dan da bir arkadaş mitingte konuştu.

TSİP REVİZYONİSTLERİNİN ÇİRPİNİŞİ BOŞUNADIR

5 Kasım günü "Aşık İhsani Gecesi" düzenleyen TSİP revizyonistleri, toplantıya en geniş şekilde katılan ANT-GÖR ve DEV İŞ'li gençleri ve işçileri polislerle karşı karşıya getirerek ideolojilerinin gereğini yapmışlardır. Gecede aldıkları tavırları eleştirmek ve TSİP'lilere provokasyon ve ihbarın devrimci bir mücadele biçimi olmadığını anlatmaya giden ANT-GÖR ve DEV İŞ'li işçilere ve gençlere TSİP revizyonistlerinin verdikleri cevap: "Bizim goşistlerle konuşacak bir şeyimiz yok" oldu. Revizyonistlerin bu küstah cevabına karşı ideolojik ve politik mücadelenin temel olduğunu bilen proleter sosyalistleri, olay çıkmaması için tüm gayretlerini gösterdiler.

Aynı akşam ise TSİP'li 25-30 kişilik bir grup Antalya Gençlik

örgütüne (ANT-GÖR) gelerek içerdeki biri gözleri görmeyen üç proleter sosyalistine saldırıma mayav yeltendiler. Ancak gerekli cevabı alarak arkalarına bile bakmadan kaçtılar.

Faşizme ve faşistlere karşı hiç bir mücadele örneği göstermeyen, "Silah değil, İş, Ekmek" isteyen TSİP'li revizyonistlerin ANT-GÖR'e saldırıma istemeleri ANT-GÖR ve DEV-İŞ'li yüzlerce işçinin ve gencin tepkisini topladı. TSİP revizyonistlerinin provokatör ve ihbarcı karşı-devrimci tavırları gerekli cevabını aldı.

Proletarya hareketi, ihanet çizgilerini mutlaka mahkûm eder ve gerekli cevabı verir. Antalya olayları bunun bir örneği ve göstergesidir. Kahrolsun revizyonizm, Kahrolsun faşizm!

ANTALYA GENÇLİK ÖRGÜTÜ' NÜN (ANT-GÖR)

ANTALYA MİTINGİ

Oportünistlerin görmemezlikten geldikleri kitle örgütlerinden biri de ANT-GÖR'dür. ANT-GÖR'ün oportünistlere cevabı ise 17 Ekim günü Antalya'da düzenlediği ve 7-8 bin devrimcinin katıldığı miting oldu.

Mitinge ANT-GÖR'ün yanı sıra proleter sosyalistlerinin sloganlarını atan DEV-İŞ, Manavgat Gençlik Derneği, Alanya Halk Evi Anamur Gençlik Derneği, Korkuteli Gençlik Derneği, Gazi Paşa Kültür Derneği ve Antalya TÖB-DER katıldı.

KARADENİZ DEV-GENÇ'in Samsun ve ANT-GÖR'ün Antalya mitingleri DGM'ler konusunda oligarşiye korku salarken, oportünistlere de gerçek birer demokratik kitle örgütü olduklarını bir kere daha ispatladılar

MANAVGAT GENÇLİK DERNEĞİ'NİN AÇIKLAMASI

'BİZ ANT-GÖR'LE BERABERİZ'

Antalya Mitingi sırasında Manavgat Gençlik Derneğinin Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında mitinge katıldığı ve Ant-Gör'lü arkadaşların bizleri "Komite Kararı" diye kapkaççı bir şekilde yürüyüş kolundan çikardığı "Devrimci Gençlik" gazetesinin 14. sayısında yer almıştır. Devrimci Gençlik Gazetesi gerçekleri çarpıtmakta ve Manavgat Gençlik Derneğinin kendilerinden olduğu imajını yaratmak istemektedir. Hayır, bizim yerimiz dün olduğu gibi, bugün de Ant-Gör'lü arkadaşların saflarıdır. Biz bölgemizin demokratik kitle örgütü Ant-Gör ile beraberiz.

Manavgat Gençlik Derneği Başkanı Mustafa Koç

ANT-GÖR'ÜN AÇIKLAMASI

"DEVRİMCİ GENÇLİK,, Oportünistleri Gerçekleri Tahrif Ediyor !

Oportünistler ve revizyonistler faşizme karşı tutarlı tavır alamazlar. Çünkü, onların devrim yapmak gibi bir sorunları yoktur. Onların görevi, faşizme karşı kararlı ve aktif bir mücadele yürüten devrimcileri karalamaktır. "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı DEVRİMCİ GENÇLİK" oportünistleri, devrimcilere çamur atmak, ve ölü ticareti yapmak esaslı üzerine inşa ettikleri saltanatlarının yıkılmaması için çırpınıyorlar.

Bunun somut örneklerinden sonuncusunu Antalya'da yapılan mitingler üzerine Devrimci Gençlik Gazetesinde yer alan yazıda görüyoruz.

10 Ekim'de Gazipaşa'da, 17 Ekimde de Antalya'da miting yapıldı. Gazipaşa mitingi, Gazipaşa'lı devrimci arkadaşların uğraşları ve Ant-Gör'den arkadaşların yardımı ile gerçekleşti. Devrimci Gençlik Gazetesi, "Mitinge katılan çeşitli gençlik dernekleri Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu pankartı altında toplanmışlardır" diyerek miting Federasyonun düzenlediği bir eylemiş gibi göstermeye çalışıyor. Mitinge katılan herkes, pankartınız altında kaç kişinin yürüdüğünü ve nerede yer aldığınızı biliyor. Gerçekler Devrimci Gençlik Gazetesini yalanlıyor.

Antalya mitingi Ant-Gör, Töb-Der, Dev-İŞ'in önderliğinde gerçekleştirildi. Mitinge 7-8 bin civarında yurtsever katıldı.

Devrimci Gençlik Gazetesi, mitinge diğer demokratik örgütlerin katılmadığını ve kitle katılımının az olduğunu yazıyor.

Miting öncesi yapılan toplantıda Ant-Gör, Dev-İŞ ve Töb-Der'li arkadaşlar miting kararını bildirmişler ve bütün örgütlerin desteğini almışlardır. Sadece bir avuç oportünistin tekkesi bu karara katılmamıştır.

Grevdeki Pil Fabrikası işçileri, mitinge aktif bir şekilde katılarak sorunlarını anlatma olanağını bulmuşlardır. Karşı-devrimcilerin ve polisin provokasyon tertipleri boşa çıkarılmış ve miting başarılı bir biçimde sonuçlanmıştır.

Devrimci Gençlik oportünistlerinin gazetelerindeki bu çılgıntı neden? Cevabı basit: Böyle güçlü ve büyük anti-faşist eylemde söz sahibi olamamalarıdır. Boşuna çırpınıyorsunuz sevimli oportünistlerimiz. Gerçekleri çarpıtamazsınız.

"Devrimci Gençler mitinge aktif şekilde katılarak mitinge devrimci sloganları hakim kılmışlardır." Bu cümleyle Devrim-

PROLETER SOSYALİST İDEOLOJİYİ GENÇLİK İÇİNDE EGEMEN KILALIM

Türkiye devrimci hareketinde akla kara her geçen gün biraz daha açıkça ortaya çıkmaktadır. Proleter sosyalistlerin ideolojik ve politik mücadelesi revizyonizmi ve oportünizmi her geçen gün biraz daha sarsmakta, köşeye sıkıştırmaktadır. Oportünizmin, her türlü büyük bir telaş ve azgınlık içerisinde proleter sosyalistlerine karşı durmaya çalışmaktadırlar. Ancak oportünizmin tüm yalan ve iftiralarına, tüm dedikodularına rağmen proleter sosyalist hareket ileriyeye, daha ileriye gitmektedir.

1971'de sosyalist hareketin en doğru tesbiti "ülkemiz sol'unda tam bir teorik keşmekeş hüküm sürmektedir" di. Bugün de aynı teorik keşmekeş devam etmektedir. Henüz sosyalizmin en genel, en temel ilkeleri tartışılmaktadır ve bu hareketin içinde bulunduğu teorik zaafı açık açık göstermektedir. Teorik tartışmadan çok laf canbazlığı ortalığa egemen. Ve proleter sosyalistlerinin böylesi bir dönemde görevleri marksizmin en temel meselelerini egemen kılmaktır.

Türkiye solunun sağ kanadı "kendinden sağdaki güçlerden medet umma" politikasını sürdürürken, sınıf savaşında "en keskin" görünmeye çalışmakta ve gençliğin devrimci hareketini bir kalemde silip atmaktadır. Gerçekte, sağ oportünizmin öğrenci gençlik hareketini bir kalemde silip atmasının nedeni sınıfsal keskinliklerinden değildir. Tamamen yılgınlıklarından, pasifizmlerindedir. Revizyonistler, genel olarak Türkiye solunda ve özel olarak da öğrenci gençlik hareketi içinde yılgınlığı, pasifizmi örgütlemektedir. Ancak öğrenci hareketinin bugünkü objektif konumu ve öğrencilerin devrimci kararlılığı bugün revizyonistlerin öğrenci gençlik hareketi içinde etkin olmalarını kesinlikle engellemektedir. Öğrencilerin devrimci atılmalılığı ve kararlılığı emperyalizme ve oligarşiye karşı, faşist saldırılara karşı aktif direnişine revizyonistlerin öfke ve nefretle taktıkları ad "goşizm"dir. Revizyonistlerin öğrenci gençliğin devrimci hareketine ve faşist saldırılara karşı direnişine bu iğrenç yaklaşımların onların yılgınlıklarının, pasifistliklerinin ve korkaklıklarının bir ifadesinden başka birşey değildir. Revizyonistler, legal "sosyalistler", faşist saldırılara karşı yığıtçe direnen, ellerindeki tüm olanaklarla mevzilerini faşistlere teslim etmeyen, bu uğurda can veren ve kararlılığını binlerce defa ispatlamış olan öğrenci gençliğin mücadelesine ayak uyduramadıkları için, aynı yığıtliğe, aynı kararlılığa ve aynı anti-faşist bilince sahip olmadıkları için, böyle-

sine hırçın bir şekilde öğrenci gençliğe "goşist" diye saldırmaktadırlar. Onların temel anlayışı "kıpırdamayın faşizm gelir" tezidir.

Revizyonistlerin bugün öğrenci gençlik hareketi içindeki güçleri, toparlayabildikleri üç-beş yılğından öteye gitmez. Öğrencilerin geniş yığınları bugün sağ oportünizmin, revizyonizmin etkinliğinde değildir. Onların çizgileri öğrenci hareketi içinde yıllar önce mahkum edilmiştir.

Revizyonistler öğrenci gençliğin devrimci mücadelesini, faşistlere karşı yığıtçe direnişini tamamen inkar ederken, Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri de öğrenci gençliğin mücadelesinden "parti" yaratmaya, öğrenci hareketinin sırtına taşıyamayacağı yükleri koymaya çalışmaktadırlar. Kısacası öğrenci gençlik hareketini abartmaktadırlar.

Devrimci Gençlik'çiler "gençlik hareketinin birliği" diyerek "Parti" kurmaya çalışırken örnek olarak DEV-GENÇ'i almaktadırlar. Oysa yapmaya çalıştıkları DEV-GENÇ'in karikatürüdür. Bu örgüt ve anti-faşist mücadele anlayışı ile daha fazlasını yapmalarında mümkün değildir.

Bütün bu teorik keşmekeş ve öğrenci gençliğe karşı birbirlerine tamamen zıt bu tavır alışlar arasında proleter sosyalistlerinin tavrı nedir?

İşte, Kurtuluş İçin İLERİ, Proleter sosyalistlerinin gençliğe bakış açısını açıklamak, gençliğin proleter sosyalist hareketi etrafında birliğini sağlamak için çıkmaktadır. İLERİ, gerek Türkiye sosyalist hareketi içinde, gerekse onun bir parçası olan gençliğin devrimci mücadelesi içinde her türden oportünizme ve revizyonizme karşı yoğun bir ideolojik ve politik mücadeleyi sürdürmektedir. İLERİ'nin bu ve gelecek sayılarında proleter sosyalistlerinin gençliğe bakış açılarını ve her somut olayda gençliğe en genel önerilerimizi sıralıyalım.

Her şeyden önce biz, gençlik denince sadece öğrenci gençliği değil tüm işçi, emekçi ve öğrenci gençliği anlıyoruz. Gençlik hareketi derken, tüm gençliğin eylemini, gençliğin devrimci birliği derken de, tüm gençliğin birliğini anlıyoruz. İLERİ'nin sosyalizmin ilkeleri konusunda vereceği ilk mücadele bu konuda olacaktır.

Ancak bugünkü objektif durumu da göz ardı edemeyiz. Bugün gençliğin en örgütlü kesimi öğrenci gençliktir. Öğrenci gençliğin uzun bir pratik deneyi vardır. Genel olarak devrimci hareketin öğrenci gençlik içinde geniş bir kitle desteği vardır.

Öğrenci gençlik en genel anlamı ile emperyalizme ve faşizme karşıdır ve bu tavrını sık sık kitle eylemleriyle göstermektedir. Bugünkü bu objektif durum, proleter sosyalistlerin de genel olarak gençlik hareketi içinde, öğrenci gençlik hareketine özel bir önem vermesini gerektirmektedir.

Proleter sosyalistlerinin öğrenci gençlik içinde üçlü bir görevleri vardır.

1) En geniş öğrenci kitlelerinin emperyalizme, Oligarşiye, Faşizme ve sovenizme karşı seferber edilmesi, öğrenci Gençliğin kitle örgütünün tüm öğrencileri kucaklaması.

2) Gençliğin bu en örgütlü kesimi olan öğrencilerin, kendi örgütlenmesinin ardı sıra işçi ve emekçi gençliğin örgütlenmesi için seferber edilmesi.

3) Gençliğin mücadelesini, işçi sınıfının öncülüğünde tüm emekçilerin anti-emperyalist anti-oligarşik demokratik halk devrimi mücadelesine tabi kılmak ve gençliğin devrimci mücadelesinden proleter sosyalist kadrolar yapmak.

Öğrenci gençlik içindeki bu üçlü görev birbirinden kopuk, ya da birbirini izleyen adımlar değildir. Birbirleriyle içiçe olan bir bütünün parçalarıdır. Bu bütün içinde (diğerleri ile olan başını bir an dahi unutmadan) kavramamız gereken halka, öğrenci gençliğin eylem ve örgüt birliğidir. Silahımız yoğun bir ideolojik ve pratik mücadeledir. Proleter sosyalistleri bugüne kadar ki pratik içinde anti-faşist mücadelelenin en karaflı unsuru olduklarını binlerce kez ispatlamışlardır. Gençliğin devrimci birliğinin sağlanması yolunda bu kararlılıklarını daha binlerce kere de ispatlayacaklardır.

Biz biliyoruz ki, bugün öğrenci gençliğin kitle örgütlerinin bazılarının başına çöreklenmiş olanlar, proleter sosyalistlerinin, ideolojik ve pratik mücadelesinin sonucunda sökülüp atılacaklardır. Kapkaççı bir anlayışla başına çöreklenmiş ve bir "gurup" örgütü haline getirmeye çalıştıkları gençlik örgütlerinde mutlaka proleter sosyalist ideoloji, proleter sosyalist hareket hakim olacaktır. Çünkü biz biliyoruz ki doğru devrimci ideoloji, gençliğin devrimci mücadelesine en doğru önerileri en doğru çözümlenmeleri getirmektedir ve getirecektir. Biz biliyoruz ki, gençliğin yığıt ve samimi tüm unsurları, ideolojik ve politik mücadelenin sonucunda proleter sosyalist hareket etrafında toplanacaklardır. Oportünistler iste dikleri kadar, bugün örgütün başında olmaları

DEVİRİMCİ GENÇLİK'İN "KÜÇÜK VE BÜYÜK USTALARI", 1971'İN PRES-TİJİNİ İSTİSMAR POLİTİKASIYLA GENÇLİK İÇİNDE BİR GÜÇ OLMAK, BURADAN PARTİYE VARMAK ANLAYIŞINI HAYATA GEÇİRMEK İSTEMİŞLERDİR. 1971'İ NASIL SAVUNDUKLARINI BİR TÖRLÜ İZAH EDEMEMİŞLERDİR. BU KONUDA ONLARA EN BÜYÜK ENGEL, BİZZAT 1971'İN ÖN-DERLERİNİN TEORİK YAZILARI VE PRATİKLERİ OLMUŞTUR...

DEVİRİMCİ GENÇLİK, 14 SAYI ÇIKTI. HER SAYISINDA BOL RESİMLERİN YANISIRA MARKSİZME YAPILAN "NAÇİZANE KATKILAR" I İZLEDİK. 1971'İN DOĞRU BİR DEĞERLENDİRMESİ İŞİĞİNDE YENİ BİR HAREKETİN GELİŞİMİ BU "USTA" SOSYALİSTLERİN SİYASETLERİNİ TEMELİNDEN SARSTI, ONLARIN BURJUVA POLİTİKACILIĞINI AÇIĞA ÇIKARDI ...

DEVİRİMCİ GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU'NUN

Bu yılın Ağustosunda AYÖD, İYÖD ve EYÖD bir araya gelerek DGDF'yi kurdu. Devrimci Gençlik Başkanı M.Ali Yılmaz'ın açıklamasına göre Federasyon şu görevleri yerine getirmek amacındadır:

"İşçi gençliğin, köylü gençliğin ve öğrenci gençliğin, Türkiye düzeyinde tek merkez altında örgütlenmesini sağlamak için Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonunu kurduk. Yıllardır devrimci gençlik tarafından özlemi çekilen bu örgüt, gençliğin emperyalizme ve faşizme karşı verdiği mücadelesini tek merkezden yönlendirecektir. Devrimci gençlik dernekleri arasında organik bağlar kurarak onların devrimci potansiyellerini örgütleyecektir." (Emperyalizme ve Oligarşye Karşı Devrimci Gençlik Gazetesi, 12.sayı sh.16)

Evet, böyle bir görevi yerine getirecek merkezi bir gençlik örgütünün oluşturulması bütün devrimci gençlerin isteğine uygundur. Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı mücadele platformunda bütün devrimci ve yurtsever gençleri bağrında toparlayan merkezi bir örgüte ihtiyaç vardı. 1974 yılından bu yana böyle bir örgütlenme için çalışılıyordu. Başlangıçta bu çalışmaların içinde Türkiye'nin bir çok yerinden ve farklı siyasal görüşlere sahip örgütler vardı. Bir-iki toplantı sonunda "sosyal emperyalist" çilerle diğer dernekler arasında hiç bir ortak ilke olmadığı görülünce, onların dışında bir Koordinasyon Komitesi kurulmuştu. K.Komitesi bir iki bildiri kaleme aldı. Hepsi o kadar. Bir federasyon oluşturamadı. AYÖD, İYÖKD ve diğer derneklerde genellikle 1971'in ve Dev-Genç'in mücadelesini savunan görüşler egemen olduğu için ortak bir tavır söz konusu oldu. İYÖKD temsilcisinin başkanlığındaki Koordinasyon Komitesi federasyonun sağlıklı bir çalışmanın ürünü olması gerektiği inancıyla işi yavaştan aldı. Giderekte bu komite işlemez hale geldi. O dönemde İYÖKD içinde bir kesimin "sosyal-emperyalist"çi olması (daha sonra Militan Gençlik olarak çıkan grup) bir süre sonra da geride kalanlar arasında ortaya çıkan ayrılık federasyon çalışmalarını unutturdu. İYÖKD ve AYÖD yönetimine egemen olan grubun (Devrimci Gençlik) geçici güçlülüğü böyle merkezi bir örgütlenmeye kendileri açısından ihtiyaç hissettirmede.

Ayrıca 1971'i ve Dev-Genç mücadelesini savunmanın ne demek olduğu üzerinde sağlıklı bir hareketin gelişmeye başlaması, AYÖD ve İYÖKD yöneticilerinde korku uyandırdı. Bol resimli istismarcı bir siyasetle Devrimci Gençlik'in "küçük ustaları" gençlik kitlelerini epeyce bir süre oyaladı. Bugün federasyon yönetimine egemen olan bu grubun yayın organı hangi amaçla, nasıl çalıştıklarını "Yeni Bir Dönemin Başlangıcında" şöyle anlatıyor: (1)

"DEVİRİMCİ GENÇLİK" NEDEN BAŞARIYA ULAŞMIŞ?

"Devrimci Gençlik Derqisi gençliğin devrimci eyleminin birliği, şiarını atarak mücadeleye atılırken içinde bulunulan şartlara nereden müdahale edilmesi gerektiğini doğru olarak tesbit etmişti." (abç)

Bu alıntının üstündeki paragraflarda içinde bulunulan şartlar sol harekette tam bir teorik keşmekeşin hüküm sürmesi, 1971 yenilgisinin getirdiği felsefi idealizm ve davayı inkâr eğilimlerinin söz konusu olması ve "potansiyel anlamda da olsa" sol hareketin aydınlar hareketi olmaktan belirli ölçülerde kurtulduğu (!) vs. biçiminde 1971'in ve

Marxizmin "kaba bir bilgilenmesi ışığında" anlatılıyor.

Biz alıntıya kaldığımız yerden devam edelim: "Gençliğin toparlanması ve birliği solun birliğine bağımlı idi. Ama sol için 'birlik' kısa sürede bir 'hayal' di. Sol hareketin içinde bulunduğu sorunları çözüme ulaştırmak ancak 'sistemli ve örgütlü bir ideolojik mücadele ile çözülebilir' di. Politik birlik uğruna ideolojik ayrılıkların karşısına dikilmek gerici bir tavrın ifadesi olurdu. İdeolojik mücadele sol hareket saflarındaki burjuva kalıntılarını defifre ettikçe yeni bölünmeler de kaçınılmazdı .

"Oysa gençlik hareketinin birliği, 'devrimci eylemde birlik' acildi ve gençliğin eylem birliği devrimci hareketin birliği için bir adım da olacaktı. (Kimileri bizim bu tesbitimizi gençliği temel aldığımızı (!) ya da önce Dev-Genç'i yeniden kurup, sonra parti kuracağımıza yordu. (!) Revizyonistler ve bazı geri zekâlıların bu iddialarını biz ciddiye almadık DGM savcısı ciddiye aldı. (!)

"Devrimci Gençlik Derqisi tesbitlerinin ve yönünün doğruluğu nedeniyle başarıya ulaştı." Ne diyor bu satırlarda kendini dünyanın en akıllı adamı zanneden "ileri zekâlı usta" ? Solun bugünkü acıklı haline çözüm getirmeye kalkmış "küçük usta"lar bir takım doğru (aman ne doğru!) tesbitler yapmışlar ve bu nedenle başarıya ulaşmışlar.

1- Gençliğin birliği solun birliğine bağımlıydı. Gerçekten doğru bir tesbit, katılıyoruz. Bu tesbiti yapan birinin temel görev olarak sosyalist hareketin birliği sorununu ele aldığını, gençlik mücadelesi ve birliği sorununu ikincil, temel olmayan bir görev olarak gördüğünü sonucuna varmamız gerekiyor. Ama acele etmeyelim.

2- Sol hareketin içinde bulunduğu sorunları çözüme ulaştırmak ancak "sistemli ve örgütlü bir ideolojik mücadele ile çözülebilir"-miş. Bu da gerçekten doğru bir tesbit.

3- Sol için birlik kısa sürede bir hayalmiş. Arkadaşların acelesi var. Onun için hep kısa sürede, acele, hemen sonuç alınacak işlerle uğraşırlar. Sabırlı ve sistemli bir ideolojik mücadele onların üstlenmeye tenezzül buyumadıkları bir çabadır. Onlar hep kendileri için acil sorunlar yaratıp, görev olarak tesbit ederler. Tam bir subjektivizm egemendir.

4- Nitekim, "oysa gençlik hareketinin birliği, devrimci eylemde birlik acildi" diyorlar. Neden acil? Sosyalistler için acil görev nedir? Sizin de belirttiğiniz gibi gençlik hareketinin birliği solun birliğine bağımlı değil midir? Ama durum Devrimci Gençlik yazarı baklayı ağzından çıkarıyor.

5- Gençliğin eylem birliği, devrimci hareketin birliği için bir adım da olacaktı. Bunca laf kalabalığından sonra nereye varılıyor? Solun birliği için "müdahale" noktası gençlik ve onun birliği oluyor. Onun birliği sağlanırsa sol hareketin birliği için adım atılacak. Bu çok diyalektik (!) tahlil sonucu DG gazetesinin yayınına başlanıyor. Ve bu "ihtiyar" sosyalistlerimiz bütün çabalarını gençliği hasrediyorlar. Gençlik mücadelesini temel alıyorlar.

6- Fakat bu saatten sonra, gençlik hareketini temel alarak yürümeye çalışmanın ondan siyasi bir birliğe varmanın yanlışlığını, bunun devrimci hareketi bugün olduğu seviyeniñ gerisine çekmeye çalışmak olduğunu biliyorlar ki "ben gençlik hareketini temel almıyorum" diye bağıyor. Sağa sola sataşmaktan kendini alamıyor.

7- Diyor ki: "Kimileri bizim bu tesbitimizi gençliği temel aldığımızı (!) ya da önce Dev-

Genç'i yeniden kurup, sonra parti kuracağımıza yordu. (!) Revizyonistler ve bazı geri zekâlıların bu iddialarını biz ciddiye almadık DGM savcısı ciddiye aldı ! "

İşte Devrimci Gençlik'in tam da yapmak istediği, fakat hiçbir zaman beceremeyeceği iş reddettiği bu iddiadır. Yavuz hırsız ev sahibini bastırıyor. Bu iddianın DGM savcısına ihbar olduğunu söylüyor.

Birincisi, devrimciler ihbar yapmazlar. Ve yapmıyorlar.

İkincisi, bir ihbar söz konusu ise onu yapan kendinizsiniz. Binlerce kişilik mitinglerde biz değil, siz "çerilla" nutukları, "öncü savaşı" palavraları atıyorsunuz.

Devrimci Gençlik 14 sayı çıktı. Her sayısında bol resimlerin yanı sıra Marksizme yapılan "naçizane katkılar"ı izledik. 1971'in doğru bir değerlendirmesi ışığında yeni bir hareketin gelişimi bu "usta" sosyalistlerin siyasetlerini temelinden sarstı. Onların burjuva politikacılığını açığa çıkarttı. Devrimci gençleri ajitasyonla uzunca süre kontrol altında tutmak mümkün değildi. Devrimci Gençlik gazetesi "teorik" her yeni katkısında kendi taraftarları arasında o yapay birliğin sarsılmasını, parçalanmasını beraberinde getirdi. DG'in bir kısım sözcüleri "Devrimci Gençlik bizi bağlamaz" demeye kadar vardılar işi. Kimsenin kimseyi bağlamadığı, zelzelenin korkunç uçultularının hissedildiği bir dönemde bir çıkış yolu bulmak zorundaydılar. Bu yol, ne zamandır unutulmuş olan federasyonu kurarak bu vasıta ile bir süre daha "birlik" görünümünü

korumak imkânını ortaya çıkardı. Nitekim Devrimci Gençlik bir kısım gençlik ağalarını tekrar bağlamaya başladı. Federasyon kurma çalışmalarının uzun sürmesinin nedenini Devrimci Gençlik başkanı şöyle açıklıyor:

DGDF'İN KURULUŞU NİÇİN GECİKMİŞ?

" Bildiğimiz gibi, devrimci gençler bir yandan tek tek birimlerde örgütlenirken (özellikle büyük şehirlerde öğrenci gençliğin tek merkezi örgütlerini oluşturmak, taşrada da hem öğrenci, hem işçi hem de köylü gençliğin dernekleşmesini sağlamak) bir yandan da bu birim örgütlerini toparlayacak olan Türkiye düzeyinde tek merkezin oluşturulması doğrultusunda yoğun bir çabanın içindeydiler. Bu uğraşlar uzun sürdü. Çünkü gerek devrimci harekete devrimci görüşün henüz tam olarak damgasını vuramamış olması ve bu durumun devrimci gençliğin mücadelesine önemli derecede yansımaları ve gerekse de oligarşinin gençlik üzerindeki yoğun baskısının sonucu olarak federasyon çalışması zaman zaman kesintiye uğramıştır. Tabii ki bunlara devrimci gençlerin çalışmalarının yetersizliği de eklenmelidir. Fakat gençliği doğru devrimci ilkeler etrafında örgütlemekte kararlı olan devrimciler kendilerine düşen tarihi görevi yerine getirmek için sonuna kadar uğraştılar." (abç, Emperyalizm ve Oligarşye Karşı Devrimci Gençlik sayı 11,s.16)

a- Devrimci görüşün devrimci harekete tam olarak damgasını vuramamış olması ve bunun gençliğe yansımaları,
b- Oligarşinin gençlik üzerindeki baskısı,
c- Devrimci gençlerin çalışmalarının yetersizliği.

Bu üç etken önem sırasına göre federasyonun kurulmasını geciktirmiş. Son iki etkene bir diyecek yok. Ya birincisi? Eğer "devrimci görüş" size göre 1971'in ideolojisi ise, hemen belirtelim ki bu ideoloji ve onun yarattığı sempati gençlik saflarında

SOSYALİST HAREKET BİR YANA, GENÇLİK HAREKETİNİ BİLE TUTARLI BİR ŞEKİLDE YÜRÜTMEK "DEVİRİMCİ GENÇLİK" "USTALARININ" ÖSTESİNDEN GELEMEYECEĞİ BİR GÖREVDİR. ANTI-EMPERYALİST, ANTI-FAŞİST, ANTI-ŞOVENİST PLATFORMDA GENÇLİK MÜCADELESİNİ KARARLI VE DOĞRU BİR TARZDA YÜRÜTMEK İÇİN SOSYALİZMİN BİLİMİNDEN NASIBINI ALMIŞ OLMAK GEREKİR...

HAYIR! FEDERASYON "DEVİRİMCİ GENÇLİK" GURUBUNUN TEKESİ OLMAYACAKTIR. BİÇİM VE ÖZ OLARAK FEDERASYONU TÜRKİYE ÇAPINDA ADINA LAYIK BİR ÖRGÜT HALİNE GETİRMENE ÇALIŞACAĞIZ. GENÇLİK ÖRGÜTÜNE PARTİ GİBİ GÖRME YA DA ONDAN PARTİ ÇIKARMA BİÇİMİNDEKİ YANLIŞ GÖRÜŞLERLE SONUNA KADAR MÜCADELE EDECEĞİZ...

» KURULUŞU ÜZERİNE

egemendi. Ona damgasını vuruyordu. AYÖD ve İYÖD'e yön verenler kimlerdi? Bu iki örgütün ilk başlarda merkezî bir şekilde çalışması nedendi? Eşer hatırlanmak istenirse yukarıda belirttiğimiz gerçek görülebilir. Yok eğer devrimci görüş dediğiniz devlet teorisine "katkılarınız", (2) Tevetoğlu'nun komünizmin çeşitlerini saydığı gibi, faşizmin çeşitleri üzerindeki o bilimsel (!) çeşitlemeleriniz (açık, kapalı, içerden gelen, dışardan gelen, sürekli, kurumsal, klasik, sömürge tipi, militan patron faşizmi vs. vs.) evrim döneminde silah kullanılmayacağına (3) ilişkin o çok keskin (!) tesbitiniz, Homer'i "tarihin ilk burjuva yazarı" (4) olarak keşfeden kazılarınız, bunca "öncü savaş" palavralarının yanısıra yakın geçmişin öncü savaşçılarına dolaylı bir şekilde "anarşist" demeniz (5), "Rus sosyal-emperyalizm" tahlillerini anti-komünist olarak nitelerken aynı tahlili başka bir adla (revizyonist diktatörlük) yapmanız, ulusal sorun üzerine sanki bir programınız, bir görüşünüz varmış gibi "biz bu konuyu sloganlar düzeyinde tartışmayız" cinsinden manipülasyonlarınız vs. vs. ise bütün bu incilerin gençlik mücadelesine damgasını tamolarak vurmadığı doğrudur. Sadece gençliği bu "devrimci" görüşleriniz etkilemiştir. Her bir inci yumurtlayışınızda, baştan var olan (1971'in getirdiği sempati nedeniyle) birlik çatlamış, yukarıda belirttiğimiz gibi Devrimci Gençlik'in kimi, ne zaman başladığı, ne zaman bağlamadığı anlaşılmasa olmuştur. Hele o evrim devrim üzerine DG sahibi arkadaşın "testere" örneği yok mu, tam bir harika!

Kısaca Devrimci Gençlik'in "küçük ve büyük ustaları", 1971'in prestijini istismar politikasıyla gençlik içinde bir güç olmak, buradan partiye varmak anlayışını hayata geçirmek istemişlerdir. 1971'i nasıl savduklarını bir türlü izah edememişlerdir. Bu konuda onlara en büyük engel, bizzat 1971'in önderlerinin teorik yazıları ve pratikleri olmuştur. Çünkü bu yazılarda ne yapılmak istendiği hiçbir yoruma yer bırakmayacak kadar açıkça ifade edilmiştir. Hatta bir takım "ihtiyar"ların yorum getirecekleri düşünülmüş olmalıki dipnotlarla her türlü yorum inkârı ortadan kaldırılmıştır. (Bkz. Kesintisiz Devrim 2,3)

Bu durum karşısında, bol resimli istismar politikasının yanısıra birkaç "teorik" tahlil yapılmak istenmiş, bu da arkadaşların "Marksizmden çok ince bilgilenmeleri" söz konusu olduğu için yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardır. Her kıpırdayıta biraz daha batağa gömülmüşlerdir. İşte bu manzaranın getirdiği, var olan birliğin parçalanması olayı federasyon şemsiyesi ile örtülme istenmiştir. Federasyon bunun için kimsenin haberi olmadan, cuntasal bir yolla, oldu bittiye getirilmiştir. Biçimsel olarak merkezi bir gençlik örgütü ortaya çıkmıştır. Kaldı ki biçimsel olarak ta bir sürü eksikleri vardır. Bir bölgeyi temsil eden Karadeniz DEV-GENÇ, ANI-GÖR gibi gençlik örgütleri bu işin dışında tutulmaya çalışılmıştır. Anti-faşist, anti-emperyalist (nedense anti-şovenist ilke bu arkadaşlarca sık sık unutuluyor) (6) mücadelede birlikten çokça söz etmelerine rağmen pratikte her türlü ittifakı reddeden "sol" sektör bir tavır izlemişlerdir. Federasyonu emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı tüm gençliğin örgütü olarak değil, kendi gruplarının örgütü olarak görmekte idirler. Hayır, federasyon DG gurubunun tekkesi olmayacaktır. Biçim ve öz olarak federasyonu Türkiye çapında adına layık bir örgüt haline getirmeye çalışacağız. Gençlik örgütünü parti gibi görme ya da ondan parti çıkarma biçimindeki yanlış görüş-

lerle sonuna kadar mücadele edeceğiz. Karadeniz DEV-GENÇ, bu doğrultuda federasyona katılma kararı aldı. ANI-GÖR ve Tunceli DEV-GENÇ de katılma kararındadır. Daha bir çok örgütte aynı kararı alacaktır.

Federasyon yöneticilerinin bu sektör tutumlarına ilişkin birkaç örnek vermeden önce şu çokça ileri sürdükleri "demokratik merkezîyetçilik" anlayışlarına kısaca değinelim. Demokratik merkezîyetçilik ilkesi, bütün ilkeler gibi buna uymaya hazır insanlar varsa hayata geçirilebilir. Bir tarafın peşin peşin bu ilkeye uymadığı bir durumda karşı tarafın bu ilkeye uymasını kimse beklememelidir. Nedense DG gurubundan arkadaşlar sadece "merkezîyetçilik" yanında ısrar edip, "demokratik" yan üzerinde hiç durmuyorlar. Bu onların gurupçu ve gençlik örgütünü partiye benzetme anlayışından geliyor.

**DAR GRUPÇU, SEKTER TAVIRLARI
YIKALIM!
FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA
SAVAŞALIM!**

Onların sektör, gurupçu tavırlarına birinci örnek DGM direnişiyle ilgili. DGM'ye karşı ortak eylem önerimizi "Biz kendi gurup eylemimizi koyacağız. Gücümüzü ölçeceğiz." diye reddettiler. En geniş kitlelerin bir araya getirilmesi gerektiği bir dönemde onlar anti-faşist mücadelede birlikten ne anlادıklarını çok güzel ortaya seriyorlardı. Üstelik, "parsanı toplamak istiyorsunuz?" diyerek kafalarına çakılmış olan o gurupçu, sektör tavrı bizde aramaya kalkıyorlardı. Kişi kendi nasılsa, karşısındakini de öyle sanır.

İkinci örnek, İstanbul Üniversitesi merkez binasındaki faşist işgalin kırılması konusundaki tavırlarıdır. Merkez binadaki mücadeleyi İYÖD ve federasyon üyesi olarak yürüten arkadaşlarımız İYÖD yöneticilerine, buradaki mücadelede yetkili olarak görevlendirilmelerini istemişlerdir. Merkez binada DG gurubunun gücü olmadığı halde İYÖD yöneticileri "biz karar alırız siz uygularsınız, ancak öneri getirebilirsiniz" diye cevaplaşmışlardır. Ve yine "demokratik merkezîyetçilik" paratönerine sığınmışlardır. Ama hayır, kendisinin uymadığı ilkeleri kimse bize dayatamaz. Nitekim, arkadaşlarımız insiyatiflerini kullanarak zaten yürüttükleri mücadeleyi, İYÖD yöneticilerinin bilgisi ve kararı dışında ama İYÖD adına yürütmeye devam etmişlerdir. Bizim için önemli olan gençliğin tek demokratik kitle örgütü olan İYÖD'ün gerçekten tutarlı bir kitle örgütü haline gelmesidir. Hedefimiz bugün bu örgütün başına çöreklenmiş olan yalancı pehlivanları temizlemektir.

Üçüncü bir örnek, Pendik mitingidir. İki devrimcinin faşistler tarafından vurulduğu Pendik'te 6 Kasım 1976 günü faşist saldırıları protesto mitingi ve yürüyüşü yapılmıştır. Tertip komitesinin yaptığı sıraya göre en son konuşmayı Pendik Kültür Derneğinden bir arkadaş yapacak ve daha sonra yürüyüşe geçilecekti. Federasyonun genel sekreterliğini yapan bir küçük burjuva kariyeristi en son konuşmayı kendisinin yapması gerektiği üzerinde ısrar etmiş, tertip komitesi kararını değiştirmemiştir. Bunun üzerine konuşmasını bitirdikten sonra bu küçük burjuva kariyeristi "İYÖD'lüler yürüyoruz" diyerek mitingi terk etmiş ve Devrimci Gençlik'çi arkadaşlarda onu takip etmişlerdir. Konuşması sırasında bol bol anti-faşist mücadelede birlikten, ittifaklar soru-

nunu iyi kavramak gerektiğinden söz eden bu küçük burjuva asilzadesinden devrimci arkadaşlar elbette hesap soracaktır. Devrimci

Gençlik gurubu ve onların peşine takılan DGD'li arkadaşların miting alanını terkettikleri sırada faşizme karşı omuz omuza sloganı hep bir ağızdan yükseldi. Etrafta çok sayıda polisinde olduğu bir zamanda mitingi terkeden devrimci gençlikçiler "faşizme karşı omuz omuza" sloganından o anda pek etkilenmediler. Fakat bu sektör, gurupçu tavrın anti-faşist mücadeleye nasıl zarar verdiğini bütün arkadaşların düşünmeleri gerektiğini bir kez daha hatırlatırız. DGD'li arkadaşlar son anda karar değiştirerek devrimci gençlik gurubunu izlememiş, miting alanına geri dönmüşlerdir. Yine bu arada "Kahrolsun gençlik ağaları" sloganı hep bir ağızdan bağırılmıştır.

Yine aynı mitingte "kahrolsun rus sosyal emperyalizmi" flamasını taşıyan bir guruba tertip komitesi bunu indirmesi yolunda ihtar yapmış, bu gurup ise dinlememiştir. Bu "sosyal-emperyalist"çi gurupla tartışırken gelip "bu slogan bizim için anti-komünizmdir" diyen federasyon genel sekreteri, Kurtuluşçular kavga edip bu flamayı indirirken, Devrimci Gençlikçilere kavgaya katılmalarını, bu kavganın kendilerini ilgilendirmeyeceğini söylüyordu.

İşte bu sektör, gurupçu, istikrarsız ve istismarcı politikayı açığa çıkartmak ve onunla mücadele etmek görevlerimizdendir. Bu tür örnekleri çoğaltabiliriz. Biz yeri geldikçe uyarılarımızı yapmaya, federasyonu gerçekten işler hale getirmeye var gücümüzle çalışacağız.

Birakalım sosyalist hareketi, gençlik hareketini tutarlı bir şekilde yürütmek bile DG "ustaları"nın üstesinden gelemeyeceği bir görevdir. Anti-emperyalist, anti-faşist, anti-şovenist platformda gençlik mücadelesini kararlı ve doğru bir tarzda yürütmek için sosyalizmin biliminden nasibini almış olmak gerekir. Hele sosyalist mücadeleyi yürütmeye kalkışınca Devrimci Gençlik "usta"larının ne derece zavallılaştıkları ortaya çıkar.

Yaşasın gençliğin devrimci birliği!
Faşizme karşı omuz omuza!
Federasyonu işler hale getirmek için ileri!

Kurtuluş İçin İLERİ

Dip Notlar:

(1) Bu konuya girmemizin nedeni federasyonun kuruluşu ve bugünkü niteliği üzerinde ileride açıklayacağımız görüşlerimizin anlaşılmasına yardımcı olması açısından dır.

(2) Burjuva demokrasisinin "burjuvazinin baskı ve teröre dayanmayan esas olarak barışçıl yollarla sürdürdüğü yönetim" olduğu şeklindeki orijinal "katkı"dan söz ediyoruz. (bkz. Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik sayı, 2) Ayrıca "işçi sınıfının ve onun ayrılmaz bir parçası olan gençlik ve öğrenci hareketlerinin iktidara karşı aldığı tavır, dolayısıyla, emperyalizme karşı da alınmış olan bir tavidir. Polisin tarafsız olmaması bu çatışmanın ivmesini daha da arttırmaktadır." şeklindeki tesbitten söz ediyoruz. (abç. Federasyon genel sekreteri Bülent Uluer'in konuşmasından 7 Kasım 1976 Milliyet)

(3) "M. Çayan silahlı eylemin her dönemde (yani evrim döneminde de) varlığını savunmaz." (bkz. Emp. ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik sayı 12 s.10 sütun 4)

GEÇMİŞE DUYGUSAL YA DA "KİTABI" YAKLAŞIMLAR, KİMSEYİ BİR ADIM İLERİ GÖTÜRMEZ. DUYGU İLE DÜŞÜNCEYİ, DEVRİMCİ COŞKUYLA MARKSİZM-LENİNİZMİ BİRLEŞTİRİP, SÖMUT KOŞULLARA UYGULAYABİLENLER BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM BAYRAĞINI YUKARI, DAHA YUKARI YÜKSELTEBİLİRLER .

BÜTÜN BUNLARI KAVRAYIP, GÜNÜMÜZ TÜRKİYE'İNDE HAYATIN CANLI PRATİĞİNE GEÇİREBİLENLER DEV-GENÇ'İN VE 1971'İN İHTİLALCI ÖZÜNÜ TEMSİL ETMEK VE SÜRDÜRMEK ONURUNU TAŞIYABİLİRLER...

Ülkemizde ister gençlik hareketi, isterse sosyalist hareket üzerine bir tartışma olsun, konunun odak noktası DEV-GENÇ olmak zorundadır. Bu tartışmaların özel çabalarından değil, DEV-GENÇ'in bir tarihsel döneme damgasını vurmasından ileri gelmektedir. İşte bu nedenden ötürü, DEV-GENÇ olgusu, herkesin şu ya da bu biçimde değerlendirdiği, fakat görmemezlikten gelemediği bir gerçektir.

Bizim bu konuya eğilmemiz yukarıda belirttiğimiz nedene dayanmıyor. Çünkü bir kısmımız DEV-GENÇ hareketi içinde yer almış, onunla etle tırnak gibi kaynaşmış, bir kısmımız ise onun yarattığı sempati ile devrimci gençlik saflarında yer almış kimseleriz. Dolayısıyla onu görmemezlikten gelmek, ya da zoraki kabul etmek gibi bir şey bizim için söz konusu olamaz.

Genel olarak sosyalist hareketin, özel olarak da devrimci gençlik hareketinin "gelecekleri önlemek için geçmişteki hatalardan ders almak, hastayı kurtarmak için, hastalığı tedavi etmek, öndeki arabanın devrilmesini arkadaki araba için bir ihtar haline sokmak..." sorumluluğu vardır. İşte bu sorumluluk bizim bu konuya eğilmemizi gerektiriyor.

DEV-GENÇ'i tarihsel gelişimi içinde ele alacak ve dersler çıkarmaya çalışacağız. DEV-GENÇ salt bir gençlik hareketi olmadığı için onu sosyalist hareketle derin bağıllığı içerisinde inceleyeceğiz.

Kısaca Sosyalist Hareketin Gelişimi ve Niteliği

Türkiye'de sosyalist hareket, 1920 lerde Kurtuluş Savaşı koşullarında yurt dışında örgütlenerek ortaya çıkmıştır. Kısa bir süre legal çalışma olanağı bulmuş, daha sonra yurtdışına geçmek zorunda kalmış ve esas olarak yurtdışında "örgütlenmiştir". 1960'dan sonra ise hareket tekrar legal olarak ortaya çıkma olanağı bulmuştur.

İncelemeler Türkiye soluna egemen olan anlayışın "kendi sağındaki güçlerden medet ummak" olduğunu gösteriyor. Bu çizgi reformizmin çizgisidir. 1960'lara kadar bu çizgi çeşitli fomülasyonlarla kendisini korudu. Bu çizgiye daha sonra sınırlı demokratik ortamın getirdiği bir biçim eklendi. Bu öncekiyle aynı özü taşıyan, burjuvazinin izin verdiği kadar sosyalizm, legal sosyalizmdi. Her iki halde de aynı niteliği göstermekteydi: Reformculuk.

Sorunun özünü devrim anlayışı belirliyordu. Bu revizyonist, sağ çizgi proletaryanın devrim yapabileceğine inanmıyor ve devrime "vurucu güçler" sihirli eller arıyor ve reformculuğunu gizlemeye çalışıyordu. Bu sağ çizginin bir çok teorik dayanakları olmasına rağmen, bunlardan biri onun belkemiğini oluşturuyordu: Kurtuluş Savaşı ve Kemalizm tahlili. Revizyonizmin bu konudaki tahlili onun "sağındaki güçlerden medet ummak" olarak vurguladığımız devrim anlayışını belirliyordu. (Ba-

kınız KURTULUŞ Sosyalist Dergi, Sayı 1)

Leninist kesintisiz devrim teorisini kavrayamayan sosyalistler demokratik devrimin ne olduğunu bir türlü formüle edememişler ve emperyalist çağda devrimin proletaryanın sayısına bağlı olmadığını anlamamışlardır. Sovyet devrimini kopyacı bir anlayışla Türkiye'ye uyarlamaya çalışınca, işçi sınıfının ülkemizde devrim yapıp yapamayacağı kuşku götürür bir duruma gelmiştir. Bu durumda kendilerine en yakın gördükleri sağdaki güçten medet ummak kaçınılmaz olmuştur.

Mustafa Suphi ve arkadaşları Kemalistlerin sözlerine güvenerek Ankara'ya geliyorlardı. Burjuvaziye güven, kendi güçlerine dayanmama acı sonlarını getirdi. Bağımsız proletarya hareketinin geliştirilmesi yerine belli bir demokrasi ve reformcu anlayış içerisinde görülen Kemalist iktidarın desteklenmesi (1921'e kadar) ve onun içerisinde yer almaya çalışmanın egemen olduğunu görüyoruz. O dönemde mücadele içinde yer alanlar bağımsız sosyalist hareketi sıkıca savunmadıklarından, Kemalistler bundan yararlanarak her türlü muhalefeti ya bünyelerinde eritmişler ya da fiilen yoketmişlerdir.

Uzun bir dönem etkinliğini sürdüren Şefik Hüsnü'nün görüşleri oldukça açıktır. Türkiye'de Sınıflar adlı eserinin incelenmesi bu konuda yargıya varmak için yeterlidir. "Bizde Marks'ın devrim için gerekli gördüğü maddi koşullar gerçekleşmemiştir." (s.54) diyerek emperyalist çağda devrimin objektif şartlarının olmadığını savunuyordu. Biliyoruz ki, Marks'a göre devrimin maddi koşulları üretici güçlerin gelişmesinin belli bir seviyeye varmasıdır. Oysa emperyalist çağda, ülkeler emperyalizm denilen bir zincirin halkaları haline gelmişlerdir. Sistemin bütününde devrimin maddi koşulları vardır. Bir ülkede devrim olabilmesi için ayrıca milli bunalımın varlığı da şarttır. Bu konudaki tahlilleri Lenin daha açarak derinleştirmiştir.

Şefik HÜSNÜ, yine de bir devrimin zorunlu olduğuna inandığı içindir ki, "işçi ve EMEKÇİ SINIFI ancak uzun ve yıpratıcı mücadelelerden sonra UYGUN BİR ZAMAN VE FIRSATTAN YARARLANARAK, bu asılları haksız olarak işgal ettikleri iktidar makamından kovmayı başarır." (s.60) diyor. Daha sonra bunun nasıl başarılacağını anlatır. Söyledikleri öz olarak şudur: Mevcut durumda iktidar mücadelesi vermek olanaksızdır. Ancak burjuva devriminin derinleştirilmesi gerekir. Bu görev de Kemalist burjuvaziye düşer. Biz de onlara destek oluruz.

Doktor Hikmet KIVILCIMLI bu anlayışı aynen savunur. Özet olarak söylediği şudur: Antika tarihte: Site halkı; barbarlar Türkiye'de: Proletarya; proletarya aydınları Site halkı devrim yapamıyor, "vurucu güç" barbarlar onları kendileriyle birlikte sıçratıyor.

Proletarya kendisi devrim yapamıyor, "vurucu güç" proletarya aydınları onları sıçratıyor. Söz konusu "vurucu güç", "proletarya aydınları", "dört yüz aslan gelenekli" Kurtuluş Savaşı önderi Kemalistlerden başkası değildir.

İşte 1960'lara kadar sosyalist hareket, işçi sınıfının gücüne güvenmeme ve onun bağımsız öz-gücünü yaratma sorununu kulak arkası etme anlayışı içerisinde sürüp geldi.

Parti anlayışı ve çalışma tarzı da buna göre biçimlendi. Kısaca devrim bir başkasına yaptırılacak, işçi sınıfına hediye olarak sunulacaktı.

Bu sağcı, revizyonist gelenek, 1960 hareketinin şırıngasıyla birlikte TİP içinde yeni biçimler kazandı. Eski biçimler kendilerini aynen korurken, TİP içerisinde de sosyalizmin karikatürleriyle bir-

likte revizyonist geleneğin mirasçısı olarak legal sosyalizm egemen oldu. Bu küçük burjuva sosyalizmi yine reformizmden başka bir içeriğe sahip değildi. Sınırlı demokratik ortamın getirdiği rahatlık içinde burjuva ve küçük burjuva akımlar gelişti. TİP bunlardan biri olarak legal sosyalizmin sembolü oldu.

40 yıldır gizli sosyalizm ilk kez açıktan tartışılmaya başlandı. Bu tartışmalar doğal olarak önce aydınlar arasında yer aldı. İşçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareket o güne kadar ayrı ve birbirinden kopuk gelişmişlerdir. Bu durum daha açık olarak varlığını sürdürdü. İşçi sınıfı ve emekçilerin kendiliğinden mücadelesi gelişti. Burjuva demokratik görüşler sosyalizm kılıfında ortalıkta dolanmaya başladı. Burjuvazi de bu döneme uygun yeni reformist yöntemler ve pasifikasyon taktikleri uyguladı. Bir kavram kargaşası, soyut sosyalizm tartışmaları sürüp gitti. Gerçek ise kalın bir sis perdesinin ardında kayboldu.

1920'lerde kavranılamayan demokratik devrim anlayışına ilk kez el yordamıyla yaklaşılmaya çalışıldı. Bu ikinci tip yeni bir kopyacılığı geliştirdi. 40 yıldır Sovyet devrimi kopyacılığını benimseyen bir Eski Tüfek son şansını Çin devrimi kopyacılığında dener. Böylece 1966'larda TİP içinde legal sosyalizmin ilk ayrılığı soyut slogan savaşıyla başladı. Millî Demokratik Devrim ve Sosyalist Devrim olarak ortaya çıkan ayrılık, uluslararası sosyalist hareket içinde bugün iyice cepheleşmiş olan Sovyet-Çin ayrımına uygun düşünüyordu. MDD öylesine bir anlayış yarattı ki, sosyalizm hiçbir dönemde böylesine dogma olarak savunulmamıştır diyebiliriz. MDD teorisyenlerinin küçük-burjuva dünya görüşleri, MDD'yi burjuva demokratik devrime dönüştürdü. Cunta teorilerine MDD maskesi giydirildi.

Revizyonizmin dört nala ilerlediği bu ortamda, sosyalizmi savunup geliştirecek yeni bir güç ortaya çıktı. Bu Türkiye gençliğinin en aydın kesimi olan öğrenci gençliktir. "Onlar, aydınların en duyarlı kesimidir ve aydınlarla bu ad tam da, bir bütün olarak toplumdaki sınıf çıkarlarının ve siyasal kümelenmelerin gelişmesini en bilinçlice, en kararlıca ve en kusursuzca yansıttıkları ve belirttikleri için verilir. Siyasal kümelenmeleri bir bütün olarak toplumun siyasal kümeleneşine teka-bül etmeseyli öğrenciler neyseler o olamazlardı." (Lenin, Gençlik Üzerine, s.100) Demokratik muhalefetin en solunda yer alan bu güç, DEV-GENÇ hareketi olarak yükseldi.

DEV-GENÇ'in Gelişimi

FKF (daha sonra adı DEV-GENÇ olacaktır) TİP tarafından öğrenci gençliği örgütlemek amacıyla kuruldu. Bir kaç eylem sonucu sol eğilimli gençlerin toparlanmasıyla oluşan FKF, TİP revizyonistlerinin yönetiminde teslimiyetçi, pasif bir yol izledi. 27 Mayıs Anayasasının getirdiği sınırlı

onlar,
türk ve kürt
halklarının
özgürlüğü
uğrunda
KURTULUŞA
KADAR SAVAŞ
şiarını devrim
yoluna kanlarıyla
yazdılar.
YAŞASIN
KURTULUŞA
KADAR SAVAŞ !

DEV - GENÇ VE 1971 SİLAHLI DİRENİŞİ

demokratik ortamda, o günkü teorik düzeye uygun sosyalizm tartışmalarının yapıldığı bir yer haline geldi. Sosyalist literatürün türkçeye henüz çevrilmediği o günlerde, sosyalizmden anlaşılan milliyetçilik ve sömürü edebiyatının çerçevesini aşmıyordu. Teorinin dil bilenlerin tekelinde olduğu bir dönemde, federasyonun entelektüel tartışmaların yapıldığı bir yer olması kaçınılmazdı. "Aman kıpırdamıyalım, faşizm gelir" diye bağırarak TİP revizyonizminin gençliği uzun süre denetiminde tutması ise olanaksızdı. Çünkü bilgiye susamış enerji dolu genç insanlara bu hanımların, beylerin verecekleri bir şeyleri yoktu. Türkiye'ye özgü sosyalizm, İsveç sosyalizmi, İsrail sosyalizmi palavralarının, temel sosyalist eserlerin türkçeye çevrilmesi ve bunların bir kısım gençlik önderlerince kavranılmaya başlamasıyla, ipliği pazara çıktı.

Bu dönemde işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların kendiliğinden gelişen ekonomik-demokratik hareketleri aydınları ve en çok ta öğrenci gençliği etkiliyordu. Çünkü öğrenci gençlik, genel gençlik kitlesinin en aydın kesimidir. Öğrenci gençlik, eğitim sürecindeki aydındır. Bu evre ise aydınların en aktif, en duyarlı, en atılgan dönemidir. Gelişen bu hareketler karşısında TİP ise seyrini kalıyordu. Onun gençlik konusundaki yanlış tutumu (ki marksistlere göre yanlış, revizyonistlere göre doğrudur) gençliğin TİP'in denetiminden çıkmasına neden oldu. Gençlik emekçilerin kendiliğinden gelişen mücadelelerinden etkilenerek aktif tavır almaya yöneldi. Gençliğin sosyalizmi anlamaya başlamasıyla TİP'in bu düzeni yıkararak sosyalizmi kuracak bir örgüt olmadığı ortaya çıktı. Bu düzenin bütün olanaklarından yararlanarak, onu kökünden yıkmak için bir mücadeleyi yürütecek biçimde örgütlenmek, bir savaş örgütü yaratmak ile bu düzenin bütün olanaklarından yararlanmak fakat onun çizdiği sınırlar içinde sosyalistçilik oynamak, bu düzenle canalıcı, temel noktalarda bütünleşerek bir düzen örgütü olmak şeklindeki iki anlayıştan ikincisinin sembolüydü TİP. Birinci anlayış, proleter sosyalistlerin, ikinci anlayış icazetli sosyalizmin, revizyonizmin ifadesidir.

Bu gerçeğin anlaşılmasına başlanması ve FKF'nin gençlik arasında güçlenmesiyle birlikte onun bağımsız tavır alması daha da zorunlu bir hale geldi. Nitekim hızla bağımsızlaşmaya başladı. Fakat bu birdenbire ve kolayca olmadı. İlk TİP içinde başlayan MDD ayrılığı (1966) FKF'de yansımaları buldu. Ve en yoğun mücadele burada oldu. FKF tabanının büyük bir çoğunluğu MDD saflarında yerlerini aldılar. Bu, gençliğin önderlerinin ve tabanın bu sorunu ideolojik açıklığa kavuşturmuş olmalarından değil, daha ziyade TİP'in pasifist, teslimiyetçi çizgisine karşı olmalarından geliyordu. İdeolojik düzeyin çok düşük olması pratik tavırları ön plana çıkarıyordu. Gençlik pratikte aktif tavır alanların yanında saf tutuyordu. Bu genç-

liğin özelliğinin yanısıra, TİP revizyonizminin pratikte iyice deşifre olmasının bir sonucudur. Parti pratikte gençliğin gerisinde kalıyordu. Ayrıca MDD'nin teorik planda, silahlı mücadele, halk savaşı v.b. gibi bir stratejik görüşü ifade etmesi, gençliğin karakterinden gelen eğilimlerin öne çıkmasında etkili oluyordu.

Gençlik sosyalizmle henüz yüzyüze geliyordu. Klâsikler çok yavaş ve düzensiz bir biçimde yayınlanıyordu. Teori dil bilenlerin tekelinde olmakta devam ediyordu. Düzene karşı yazılan ya da söylenen her şey sosyalizm sayılıyor ve okunuyordu. TİP ise parti edebiyatı ile hiç ilgilenmiyor, solda radikal ve burjuva demokratların yayınları ve ideologları egemenliklerini sürdürüyorlardı. Bütün bunlara karşın FKF ve gençlik hareketi geliyordu. Gençlik burjuva fraksiyonlarının şemsiyelerinden kurtulmaya çalışıyordu.

1968 de ilk boykot ve işgallerle öğrenci gençliğin akademik-demokratik sorunları gündeme geldi. Bu sorunlara sahip çıkanların ve mücadele edenlerin başında sosyalist gençler vardı. Bu mücadelelerin düzene karşı bir tepki haline dönüşmesine ve siyasal bir içerik kazanmasına yol açtı. FKF gençliği kucaklayan tam bir kitle örgütü olma yolunda geliştirdi.

İşçi sınıfının grev, direniş ve işgalleri ile köylülerin toprak işgalleri gençliği daha fazla etkilemeye başladı. Çatışmalar giderek şiddetlendi. Bu gençlik hareketlerinin yoğunlaşmasına ve onun anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesinin yükselmesine yol açtı. Daha çok kitleyi kucaklayabilmek için FKF'nin adı DEV-GENÇ olarak değiştirildi. Dev-Genç militanları fabrikalarda, köylerde, okullarda bütün anti-emperyalist hareketlerin içinde yer aldılar. (Dev-Genç'in katıldığı veya kendisinin düzenlediği eylemler için: Bkz. 1965-1971 Türkiye'de Devrimci Mücadele ve Dev-Genç, Kurtuluş Yayınları) Bu ara ekonomik krizin iyice derinleşmesiyle kitlelerin ekonomik-demokratik hareketleri alabildiğine gelişti. Gelişen ve giderek genişleyen kitle hareketlerine bilinçli ifadeler verecek, onları örgütleyip mücadeleyi doğru bir çizgide yürütecek merkezi bir örgütlenmenin (parti) yokluğu doğal olarak Dev-Genç'i öne çıkarır. Dev-Genç öğrenci gençliğin tümünü yönlendirmeye çalışırken bunu ancak kitle örgütünün sınırlarını da zorlayarak yapar.

İşçi sınıfı hareketi, ekonomizmin batağında yandı. Diğer halk sınıf ve tabakalarının kendiliğinden hareketleri de çeşitli demokratik kitle örgütlerinin denetimindeydi. Bu örgütler hızla gelişip güçleniyordu. Fakat hepsi merkezi bir örgütlenmenin olmayışının acısını çekiyorlardı. Her örgüt bu boşluğu kendi alanında doldurmaya çalıştı. Zorunlu olarak kendini aşan eylemlere girdi, kendini abarttı. Bunların içinde en büyüğü, en aktifi, kitleleri en fazla kucaklayan Dev-Genç'ti. Suç Dev-Genç veya diğer demokratik kitle ör-

gütlerinde değildi. Başka bir alternatif yoktu. Bütün bu hareketlere bilinçli ifadeler verecek, kitle örgütlerini doğru biçimde yönlendirecek bir partinin yokluğu ve kendini bu merkeze bağlayacak ileri unsurların dağınıklığı bu manzarayı geçerli kılıyordu.

Bu ortamda Dev-Genç kendiliğinden gelen işçi-köylü hareketlerinin yer yer öncülüğünü, yer yer de kuyrukçuluğunu yaptı. Taşrada her gün yeni bir örgüt kuruluyor ve kendini Dev-Genç'e bağlıyordu. Dev-Genç militanları işçi ve köylü birlikleri kuruyor, köy köy dolaşılıyor ve grevden greve koşuyorlardı. Dev-Genç, patlıyan her harete katılıyordu. Dev-Genç toplantıları bu dönemde parti toplantılarını andırıyordu. Her türlü devrim meseleleri bu toplantılarda tartışılıyordu. Her grup ya da fraksiyon gençliği etkilemek için sosyalist olmayan metotlarla onlara yaklaşıyordu.

O dönemin yaygın deyimiyse buna kafa kolçuluk denirdi. (Aynı metodların bugünde sürdürüldüğü -nü görüyoruz.) Gruplaşmalar artıyor, hiçbir devrimci ilkeye dayanmayan yapay birlikler ortaya çıkıyordu. Teorik planda MDD tartışmaları oldukça yoğunlaştı. Şehirlerden mi kırlara, kırlardan mı şehirlere doğru geliyecekti mücadele? Aşağıdan yukarı mı, yukarıdan aşağı mı kurulacaktı örgüt? Halk savaşının stratejik-taktik sorunları, vb. konuları üzerinde günlerce süren tartışmalar... İşte bugünlerde Güney Amerika kaynaklı yayınların etkisiyle Küba devrimi tartışmaları başlar. Öğrenci hareketinin politik bir muhteva kazanmaya başladığı her yerde genel olarak iki kahramanın örnek alındığı görülür: Che Guevara ve Mao. Bizde de böyle oldu. Yalnız kopyacı, reçeteci anlayış ve Küba devrim gerçeğinin anlaşılmasında, gençlik arasında Güney Amerika gerillacılığı anlayışı kendini gösterdi. Soyut bir halk savaşı ve silahlı mücadele anlayışı, gençliğin bir bölümünde devrim anlayışı olarak eğilim kazandı. Bu Che ve Mao gerillasının eklektik bir sentezi ya da tam bir kopyasında ifadesini buldu.

MDD'yi savunanlar arasında ayrışmalar gelişti. MDD'yi kabul eden en az üç-dört grup vardı. Ama MDD'den herkes başka bir şey anlıyor, onu kendine göre yorumluyordu. Bu kesimi esas olarak ikiye ayırırsak yanlış yapmış olmayız. Birincisi, gerçekten devrim yapmaya kararlı unsurlar; ikincisi, bu işin gevezeliğini yapmaya kararlı unsurlar. Zaten MDD içindeki tartışma, mücadelebunlar arasında cereyan eder. "Devrim için savaşmaya sosyalist denmez" birincilerin şiarı. "Bizim görevimiz köylülere Maozedung düşüncesini götürmektir. Biz değil fukara köylüler savaşacak ise ikincilerin. Daha sonra "legalite uğruna mücadele" ciler de bu kategoriye girecekti. Entelektüel gevezelikte kararlı, savaşmamakta bir o kadar daha kararlı PDA, ideolojisi-

ni Amerikadan ithal ederek ortaya çıkıyordu ve ikinci-lerin esasını oluştuyordu. Gruplaşmalar ve ayrışmalar alabildiğine hızlandı. Okul, bölge, şehir ayırımına vana kadar gruplaşmalar kendini gösterir. Bunda en önemli etken gelişen sınıf mücadelesi ve ona tapınmaya hazır yüzlerce sosyalist genç aydınının varlığı. Onları sınıf hareketiyle bütünleştirecek ne bir örgüt ne de bir liderlik vardı.

1970'lerden itibaren; önce o güne kadar, henüz gerçek bir mücadele olmadığı sürece, genel öğrenci kitlesinden ayrı gözükmeyen 'okulcular' ayrışmaya başladı. İş eyleme gelince farklı unsurların ayrışması alabildiğine arttı. Sonra, 1971 yaratıcıları gerçek bir mücadeleye doğru, devrim yapmaya kararlı unsurlar, küme küme ayrıştılar. Siyasal mücadelenin keskin biçimler almaya başlamasıyla öğrenci hareketi siyasal kümelenmelerinde daha çok belirlenmesiyle damgalandı.

İşçilerin, köylülerin yükselen hareketlerinin yanında, çok zaman da önünde yer alan DEV-GENÇ legal kitle örgütü olma niteliğiyle oligarşinin boy hedefi haline geldi. Çünkü artık DEV-GENÇ kendi eylemleri ve halk hareketlerini yönlendirebildiği kadarıyla oligarşiyi rahatsız ediyor, iktidarları yıpratıyordu. Fakat üstüne oynanan oyunlar göğüsleyecek gücü yoktu. Devrimin kaleleri gibi yükselen üniversiteler, gençliğe mezar ya da hapishane yapılmaya çalışılıyordu. Bunda başarılı da oluyordular. Devrimci gençliğin üniversite duvarlarını aşip sınıfı bağ kurup güçlenmesi önlenmeye çalışılıyordu.

Gençlik hareketi içinde militanlaşan en ileri unsurlar sınıf pusulası arayışı içinde birşeyler yapmaya çalışıyorlardı. Bu sırada işçi sınıfının büyük direnişi patlak verdi. Kendiliğinden gelişen ve küçük-burjuva sosyalistlerini sarsan 15-16 Haziran, sınıf gerçeğini gözler önüne seriyordu. Herkes şaşkınlık içinde. DİSK'li ekonomistler hareketi provoke ediyorlar, Oligarşiyle bir olup onu eziyorlardı.

İşçi sınıfının Büyük Direnişi solu allak bullak etti. Bütün gruplar 15-16 Haziran eyleminden kendisine bir pay çıkartmak için çırpınıp duruyordu. İşçi sınıfı gerçeğini ilk defa işitmişcesine bir sürü küçük burjuva, yakınma ve çığırıklıkları ile ortalığı toza dumana katıyordu. Oligarşinin DEV-GENÇ'e karşı yürüttüğü baskı terör politikasına soldan ideolojik destek sağlayanlar başlar bağırıyorlar: "Gençlik nedir? Devrim yapacaklarını mı sanıyorlar? Haddini bilmeli bunlar. Eskiden ideolojik seviye yüksekti. Bir okumama adeti geliştirdi. Sanki bir hatayı, eksikliği gidermek amacıyla yapıldığı izlenimini uyandırabilen bu 'eleştirileri'in altında yatan şeydu: Gençlik bir işe yaramaz. Sadece cunta pazarlıklarında koz olabilir.

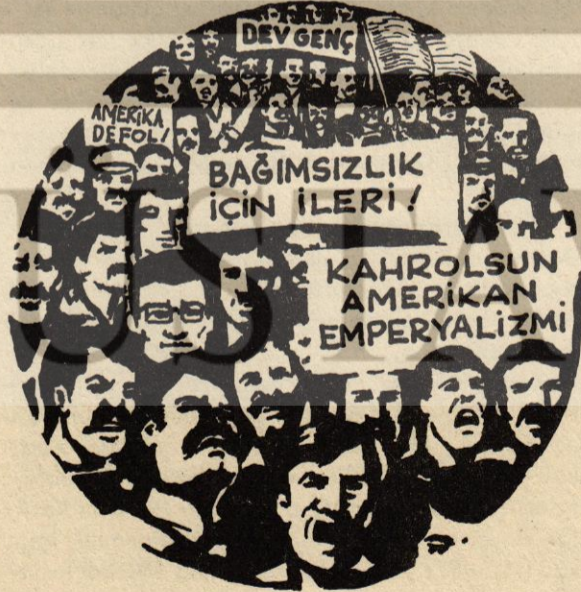
DEV-GENÇ mücadelesi içinde ortaya çıkmış öncü unsurlar bir çıkış yolu arıyorlardı. Onlar da biliyorlardı, devrim mücadelesi bir gençlik örgütünün önderliğinde yürüyemezdi. Onlar da biliyorlardı öğrencilerin istikrarlı olmadığını. Ve herkes şunu biliyordu ki Dev-Genç dışında örgütlü bir güç yoktu. Bu mücadelenin önderliğini yürüten Marksist-Leninist gençler Lenin'in aşığıdaki sözünü de çok iyi biliyorlardı: "Bir öğrenci grubu işe yaramaz; istikrarlı değildir. -tamamen doğru Ama bundan çıkarılması gereken sonuç (a.b.ç.) bir profesyonel devrimciler komitesi kurmamız gerektiği sonucudur, ve profesyonel devrimci öğrenci olmuş ya da işçi olmuş önemli değildir." (Ne Yapmalı, s.152) Gençlikle, işçi sınıfıyla ve köylülükle en fazla bağları olan bir grup çıkarılması gereken sonucu çıkarıyordu. Önce MDD'nin ne olduğunu koymaya çalıştı. MDD'ci gruplardan MDD'nin ne olduğunu gerçekten en iyi koyan, revizyonizmin her türü ile en çok mücadele eden bu grup, daha sonra, sırtında taşıdığı "legalite uğruna mücadele" cileri attı. (Bkz. Sağ Sapma Devrimci Teori ve Pratik, Mahir Çayan, ASD, sayı 15, Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine, ASD sayı 20, Kitleler, Küba Devrimi ve Yeni Oportünizm, Hüseyin Cevahir, ASD sayı 23) Ardından kendi yolunu bulmaya çalıştı. TIP Dev-Genç'in gölgesinde kayboluyordu. Tecrit olmuştu. DEV-GENÇ her yerde TIP'e alternatif olarak çıkıyordu. Taşrada kurulan gençlik dernekleri TIP'ten ayrılan halktan kişilerle işçi ve köylü gençliği de temsil ediyordu. Dev-Genç Türkiye sosyalist hareketinin öncüsü ve sözcüsü haline geldi. Sosyalizmi savunup geliştiren gençlerle eski sosyalistler arasında kalın çizgiler çekilmişti. "Eski tüfekler" artık söz dinletemiyordu. Bu onlar arasında şikayet konusu oluyordu. Oysa bu "Eskiler" o tarihlerde, Lenin'i asıllarından okuduklarını söylüyor ve teoriyi kendi tekellerinde sanıyorlardı. Fakat Lenin'in şu sözünü hiç anlamadıkları ortadaydı: "Orta yaşlılar ve yaşlılar çok ke re, gençliğe nasıl yaklaşacaklarını bilmiyorlar, çünkü

gençlik sosyalizme zorunlu olarak, babalarından farklı bir usulde, başka yollarla, başka biçimlerde, başka koşullarda ilerlemelidir." (A.İtini çizen Lenin, Gençlik üzerine, s.199) Çünkü gençlikten korkuyorlardı. Duydukları korku, gençliğin gerisinde kalmanın, aşılmanın getirdiği korkuydu. Fakat gençliğe dalkavukluk etmekten geri kalmıyorlardı.

Gençlik yaşlılar kuşağından farklı bir usulle, başka bir yoldan sosyalizme ilerliyordu. Mevcut duruma ve geçmişe öfkeli bir tavır almıştı. Hareketin liderleri gençlikten gelmişlerdi. Herkes gençti, aydınlı. Aydınların tarihsel işlevini yerine getiriyorlardı. Elli yıllık geçmişe bir tepkiydiler. Geçmişin zıddı, inkarıydılar. Gene de geçmişin mirasına sahip çıkıyorlardı. Ve şöyle yazıyorlardı: "Biz Türkiye'deki marksist hareketin tarihine sonuna kadar saygılıyız. Ve onun bir devamı olarak kendimizi görmekteyiz." (a.b.ç. Aydınlar Sosyalist Dergiye Açık Mektup Kurtuluş Yayınları, s. 29) 1960 sonrası legal sosyalizm döneminde doğdukları, gelistikleri için, 1960 lara kadar sürüp gelen 40 yıllık revizyonizmi bilmiyorlardı. Çünkü kimse onlara geçmişten söz etmek istemiyordu. Sözetmemişlerdi. Fakat onlar 1960-71 dönemini yaşamışlardı. Sosyalist düşüncelerini bu ortamda almışlardı. Aynı zamanda bu dönemin gerçek yapıcılarınıydılar. Bu nedenle içinden geldikleri ortama tavır almaları olağandı. Yakın tarihimizde doğup büyüyen yeni ve genç hareket bu döneme damgasını vurdu. Marksizm kitaplar arasından çıkıp hayata geçiyor ve çocukluk dönemi ni yaşıyordu. Bu nedenle, çocukluğunun gereği olan hastalıkları içinde taşıyordu. Zayıftı. Fakat yürekliydi. Genç olmadan boğuldu, bu hareket. Ama çok şeyler bıraktı miras olarak. Sorun bu mirasın ne olduğunun anlaşılması ve ders çıkarılmasıdır.

DEV-GENÇ'in önemi

DEV-GENÇ öğrenci hareketi olarak doğup gelişmiş ve bir tarihsel döneme damgasını vurmuştur. Öğrenci hareketi olarak kalmamış, 1971 de yeniyi doğurmuş, kendisini aşmıştır. DEV-GENÇ demokratik muhalefetin en solunda yer almış, bir tarihsel dönemde sosyalist hareketin öncüsü ve sözcüsü olmuştur. Bu nedenle DEV-GENÇ salt bir gençlik hareketi değildir. O, ülkemiz marksizminin gelişiminde yeni bir dönem açan aydın hareketidir. Aydın hareketinin yükselişi olarak DEV-GENÇ hem revizyonizme bir tepki, hem de alternatif olarak gelişti. Her ülkede buna benzer dönemler

yaşamıştır. Bu aydınların nitelikleriyle ilgili bir olaydır. İşçilerin kendiliğinden mücadelesinin sadece sendikal bilince varabileceğini, sosyalist bilincin işçi sınıfına dışarıdan iletileceğini ve sosyalizmin mülk sahibi sınıfların okumuş temsilcileri aydınlarca işlenen felsefi, tarihi ve iktisadi teorilerden meydana geldiğini belirttikten sonra Lenin, sosyal durumları bakımından Marks ve Engels'in burjuva aydınlarına mensup olduğunu yazar. Ve Rusya'da sosyalizmin bilimsel teorisinin, işçi sınıfı hareketinin doğal gelişimine körukörüne bağlı kalmadan, "devrimci sosyalist aydınların fikri gelişmesinin doğal ve kaçınılmaz bir neticesi olarak ortaya çıktı." der. (A.b.ç. Ne Yapmalı, s.40-41)

Böyle bir dönemin Rusya'da 1890 larda yaşandığını belirten Lenin, gençliğin bu dönemdeki önemi üzerine şöyle yazar: "1895 yılı yöresinde, bu doktrin, sadece Emeğin Kurtuluşu Grubu'nun programında tam olarak ifadesini bulmakla kalmıyordu, daha o zaman Rusya'da

DEVİRİMCİ TECRÜBE VE ÖRGÜTLENDİRME USTALIĞI, EDİNİLEBİLEN ŞEYLERDİR, YETER Kİ İSTEK OLSUN, YETER Kİ EKSİKLİKLER KABUL EDİLSİN; DEVİRİMCİ EYLEMDE EKSİKLİKLERİN KABUL EDİLMESİ ONLARIN GİDERİLMESİ YOLUNDA YARI MESAFE NİN AŞILMASIDIR.

V.İ. LENİN

nin devrimci gençliğinin çoğunluğu bu doktrini benimsemişlerdi.

"Böylece, hem işçi yığınlarının kendiliğinden gelme bir uyanışı, bilinçli yaşantıya ve bilinçli mücadeleye doğru bir uyanış vardı, hem de sosyal-demokrat teori ile silahlanmış olan ve işçilere yaklaşmak için yanıp tutuşan bir devrimci gençlik vardı." (Ne Yapmalı, s.41) Lenin, işçi sınıfı hareketiyle sosyalist hareketin bileşiminin marksizm olduğunu, eğer bu bileşim yaratılmazsa sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin birbirinden kopuk ve her birinin kendi yolunda gelişeceğini yazar. Ülkemizde 1960-71 dönemi koşullarında doğup gelişen DEV-GENÇ, Lenin'in yukarıda sözettiği fonksiyonu üstlenerek yükselen bir aydın hareketiydi. İşçi sınıfının ekonomizmin batağında, sosyalizmin aydınlar çerçevesinde geliştiği bu dönemde ikisinin sentezi yaratılamamıştır. Fakat sosyalist genç aydınlar, sınıf adına, sınıftan kopuk, sınıfın soluna düşerek harekete geçmişlerdir. Sosyalist aydınların (öğrencilik dönemi yaşıyan genç aydınların) gecikmiş bir görevi yerine getirilmesine yaptıkları bu atılım ve DEV-GENÇ ülkemizin somut koşullarının ürünüdür. Ne var ki 1890 98 lerin Rusyası, 1880-1900 lerin Bulgaristan'ı ve 1925-30 larda Vietnam gençlik hareketi benzer dönemler yaşamıştır. Bu benzerliği Vietnam örneğinde daha açık görmekteyiz. Vietnam İşçi Partisi Tarihi bu konuyu şöyle anlatıyor: "Onun (Ho Chi Minh kastediliyor) çabalarıyla Marksizm-Leninizm ve Ekim Devrimi'nin etkisi Fransız sömürgeciliğinin kurduğu çelikten barajı yıkarak Vietnam'a ulaştı. Vietnam'lı devrimciler, özellikle genç devrimci aydınlar Marksizm-Leninizmi susamışcasına benimsediler. Buna rağmen Vietnamlı devrimcilerin eski yurtsever tutumlarından Marksist-Leninist bir bakış açısına dayanan yurtseverliğe geçişleri kolay olmadı. Proleterya partisinin, şartların olgunlaşmadığı bir zamanda kurulması bu çetin yurtsever harekette bölünmeye yol açabilirdi. İktisadi bakımdan geri bir sömürge olan Vietnam'da a sıralarda sadece köylülük ve küçük burjuvazi değil, işçi sınıfı bile sosyalist gelenekten yoksundu. Bu nedenle her şeyin başında bu sınıfların Marksizm-Leninizmi öğrenmesini ve yurtsever mücadele hareketlerinde bu dünya görüşünü uygulamalarını sağlayacak bir örgütlenmeye ihtiyaç vardı. Devrimci Gençlik Birliği işte böyle geçici bir niteliğe sahip olan bir örgüttü. Bu örgütün temeli, Vietnam Komünist Partisinin kuruluşunu hazırlayacak olan çekirdek komünist grup ile birlikte Başkan Ho Chi Minh ve diğer yurtseverler tarafından atılmıştır..

"1926-1927 yıllarında devrimci hareket büyümeye devam etti. Vietnam Devrimci Gençlik Birliği hızla gelişti. Birliğin siyasetini uygulamak için, küçük burjuva aydın kökenli üyeler maden ocaklarında, fabrikalarda, ve plantasyonlarda çalışarak proleterleştirdiler. Böylece propaganda yaptılar, kitleler arasında çalıştılar, işçilerin mücadelesini örgütlediler ve onlara önderlik ettiler, işçi sınıfına tarihi görevini kavratılar ve aynı zamanda gerçek devrimciler olmak için kendilerini eğittiler....

"Kitle mücadelesinin ülke çapında kabarması karşısında Vietnam Devrimci Gençlik Birliği artık devrimi yönetemez hale geldi.

"Vietnam devrimini daha da ileriye götürmek için artık işçi sınıfının gerçek partisinin, Komünist partisinin kurulması zamanı gelmişti. Birlik içindeki ileri unsurlar bu objektif gerekliliği kavramışlardı, fakat bu, birlik önderleri tarafından ve diğer herkes tarafından henüz kavranmamıştı. Bu nedenle ilk günlerde tek bir komünist parti kurulamadı: Bunun yerine Birliğin bünyesinden iki komünist örgüt doğdu." (a.b.ç. V. İ. P. T. s.10-11-12)

Bir iki noktanın dışında, Vietnam Devrimci Gençlik Birliği'nin gelişimi, Dev-Genç'i hatırlatıyor. Kimilerinin sandığı gibi, Dev-Genç hareketi Türkiye'ye özgü eşi benzeri görülmedik bir olgu değildir. (Hemen belirtelim: Yarı sömürge ülkelerle gelişmiş kapitalist ülkeler arasındaki farkı unutmamak gerekiyor.) Yine gelişimi dikkate almadan, bu hareketi sağ ya da sol sapmayla suçlayanlar yanılıyorlar. Bu konuda yar-

gıya varmak için "devrimci sosyalist aydınların fikri gelişmesinin doğal ve kaçınılmaz sonucunun" ulaştığı seviye unutulmamalıdır. Bu iyi kavranılmazsa, bugün hangi noktada olduğumuz ve nereden başlayacağımız sorusunu açıklığa kavuşturamayız.

Aydınlar bu işlevi, her zaman her dönemde mi yerine getirirler? Hayır. Genellikle sosyalizmin ilk gelişim dönemlerinde, her ülkede bu görevi yapmışlardır. Aydınların bu eylemi, sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin ayrı ayrı gelişmelerinin başlangıcı olmuş ve bu süreç, her ülkede yer ve zamana göre uzun ya da kısa sürmüştür. Bu iki hareketin ayrılığının giderildiği, bileşiminin sağlandığı zaman, Marksizm-Leninizmin sağlıklı gelişiminin başlangıcı olmuştur. Türkiye'de bu gelişim 1920 lerde başlamış ve 1960 lara kadar sürüp gelmiştir. Bu süreç 1960 sonrası koşullarında ikinci kez yaşanmış ve çok daha önemli olmuştur. Bu 1960 sonrası gelişimin öneminden doğmaktadır.

1960-71 döneminde bu sürecin ikinci kez yaşanmasının önemi nedir? Birincisi, Lenin'in sözünü ettiği, aydınların sınıfların temsilciliği zorunluluğunun ifadesi olması. İkincisi, Marksizmin revizyonuna bir tepkinin ifadesi olması. Bu iki hareket değişik ülkelerde ayrı ayrı zamanlarda yer almıştır. Fakat ülke --imizde aynı zamana denk düşmüştür. Dev-Genç bu yönüyle de çok önemlidir.

1960 sonrasında, DEV-GENÇ mücadelesi gerçek sosyalist aydınlar yaratırken, bu aydınlar proletarya partisinin olmadığı koşullarda, revizyonizme tepki ve işçi sınıfının özgücüne dayanma eğilimi ile gerçek sosyalist aydınlar yaratanı yaptılar. Marksizm ve genç ve taze güçlere dayanarak gelişti. Sosyalist aydınların taze güçlere dayanarak gelişti. Sosyalist aydınların bu tür atılımları her zaman iki biçimde sonuçlanır: Birincisi, bu yürekli, inançlı atılım kendilerinden sonra gelenler tarafından sınıf temelinde oturtulur. Sağlıklı ve tutarlı gelişimin başlangıcı olur. (Bugün Türkiye sosyalistleri bu sağlıklı başlangıcı yaratmak göreviyle karşı karşıyadır.) İkincisi, Tarihsel olaylardan ders almadan, her seferinde yeni bir atılımla geçmişini tekrarlamak, kafaları gerçeğin sert kayalarına çarpıp parçalamak.

DEV - GENÇ'in aşılması ve proleter devrimci hareketin doğuşu

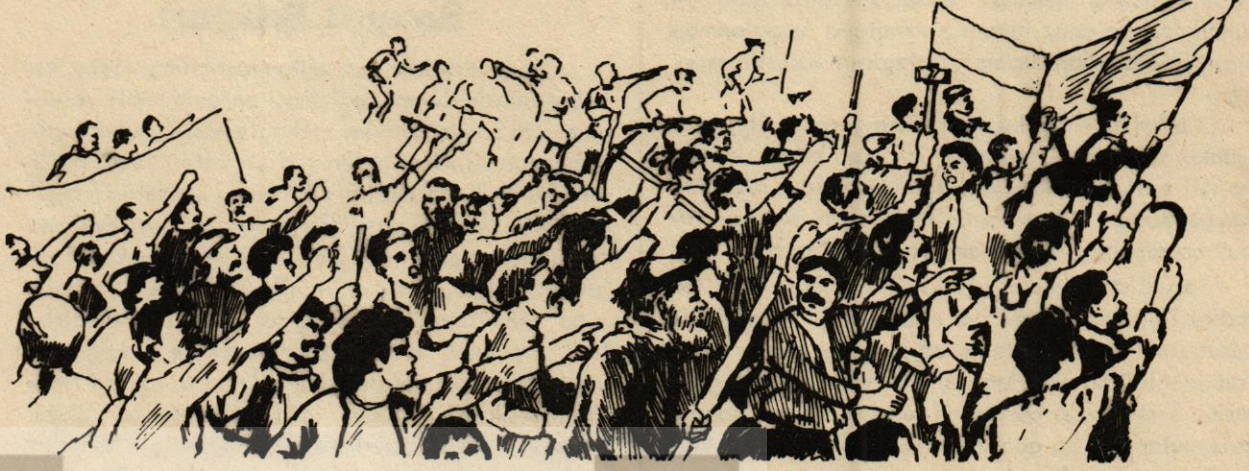
Öğrenci gençliğin biricik kitle örgütü DEV-GENÇ 1971 de, içinden çıkan ileri unsurların sınıfsal tavır almaları, bir arayış içine girmeleriyle gençlik örgütü niteliğini yitirdi. DEV-GENÇ'te ilerleyen devrimci, proleter yöndü. Gerileyen ise burjuva yöndü. Hemen belirtelim ki, DEV-GENÇ, THKP-C, THKO ve daha sonra TİKKO gibi proleter devrimci hareketleri doğururken, DEV-GENÇ'i burjuvazinin örgütü ilân eden PDA'cılar esasen kovuldukları ya da kovulmak üzere oldukları DEV-GENÇ'e bağlı örgütleri terk ediyorlardı.

THKP-C ve THKO'nun silahlı eylemlere başlaması, proleter devrimci bayrağı Türkiye tarihinde ilk kez yükseltmeleri ve bu ara oligarşinin 12 Mart askeri darbesinin ardından DEV-GENÇ oligarşinin mahkemele-rince kapatıldı.

Fırtınalı bir dönem başladı. Mücadelenin keskin biçimler aldığı, dostun düşmanın belli olduğu bu dönemde gerileyen aydın hareketi oldu. Şimdi, sözkonusu aydın hareketi gençlik hareketinden daha çok, bu hareketin ileri unsurlarının sosyalist ideolojiyi benim-sedikleri ve özümledikleri ölçüde proletaryanın partisini, onun özgücünü yaratmaya yönelik bir atılımdı. Buna, bu çabaya yönelik gerçek atılımın bir 'prova-sı' da diyebiliriz. 1971 in bu silahlı direnişi faşist ter-rörle bastırıldı, ezildi. Burjuvazi tarihinde ilk kez bu derece kanlı bir terörle saldırdı. "Devrimci ilerleyiş" in "kenetlenmiş, güçlü bir karşı-devrim ortaya çık-a-rarak, kendisine bir hasım yaratarak ve onunla sava-şarak" (Marx, Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, s. 35-36) gerçekleştiği göz önüne alınırsa, 1971 silahlı direni-şinin ve yenilgisinin niteliğini anlamak mümkün olur. Çünkü oligarşi kendisi için en tehlikeli olan bu atılımı alışlagelmiş taktiklerle ve tutuklamalarla geçiştire-mezdi.

Yenilgi yılları hemen her hareketin ezilişini ve bir çok küçük burjuva sosyalistinin dünyalarının yıkılışını beraberinde getirdi. DEV-GENÇ genel olarak mark-sizme doğru bir gelişim göstermiş, küçük burjuva sos-yalist nitelikli bir hareketti. İçerisinde Marksist-Le-

ninist unsurlar çıkması onun genel niteliğini de-ğiştir-miyordu. Yenilgi yıllarında ortaya çıkan felsefi ide-alizm, yılgınlık, karamsarlık, ve da vayı inkâr eği-limlerinin egemen olması onun bu küçük burjuva ya-pısından geliyordu. Marksist-Leninist parti önderli-ğinden yoksun olan her gençlik hareketinin taşıyacağı karakter bundan daha ileri olamaz. Marksizm-Leniniz-mi eylem kılavuzu olarak almıyanların, umudunu bir ge-celik darbelere ya da temsili demokrasicilik oyunları-na bağliyanların hayalleri yıkıldı. "Yenilenler, gele-nek-sel devrim öncesi uzantılar, sert sınıf gelişmeleri olabilecek kadar bilmemizi toplumsal ilişkilerin so-nuçları, ... kişilikler, hayaller, yenilgiler, fikirler ve tasarılar"dı. (Fransa'da Sınıf Mücadeleleri, s.35)

Ama gelişen, yükselen Marksizm-Leninizmin o katı gerçeği idi. Gözler önüne serilen sınıf mücadelesi ve sınıfsal tavrın ne olduğu ve ne olması gerektiği idi.

Gençliğin öncü unsurları sınıf pusulası arayışı içine girdikleri andan itibaren örgütlenirken, gençlik hareketinden kesin olarak kopmaları, ayrışmaları ge-rekiyordu. Hep söylemlerine rağmen bunu yeterince yapamadılar. Gençliğin kitlevi örgütü, her zaman tekrarlanmasına rağmen, bir partinin yüzyüze gelip, çözüm arayacağı sorunlar altında ezilir oldu. Dev-Genç kitlesini kucaklayabilecek, onu disipline edebile-cek, koruyacak güçleri ve örgütleri yetersizdi. Elli yıllık revizyonizme bir tepki olmalarına karşın, onun da etkileriyle yeşerip büyüyen hareket, kendi içinde çok şey taşıyıp aktarırken, kaçınılmaz olarak yeni yan-lışlar yaptı. Bu atılım sınıfla bütünleşemedi. Bir aydın hareketi olmaktan ileri geçemedi. O dönemde pro-letaryanın iradesini temsil edebilecek bir merkez-in yokluğu, bir Marksist-Leninist parti tarafından kitle hareketlerine bilinçli ifadeler verilemeyişi, doğal ola-rak DEV-GENÇ'i ön plana çıkardı.

1898 yıllarını söz konusu ederek Lenin, bu durumu şöyle anlatıyor: "Rusya'da yığınların kendiliğinden gel-me hamlesi, öyle bir hızla gelişti (ve halen de gelişi-mektedir) ki, genç Sosyal Demokratlar, bu dev gibi görevler karşısında hazırlıksız yakalandılar. Bu hazırlıksızlık, hepimizin ortak talihsizliğidir, bütün Rus Sosyal Demokratlarının talihsizliğidir. Yığınların ham-lesi kesintisiz bir devamlılıkla gelişti ve yayıldı; sa-dece başladığı yerlerde devam etmekle kalmadı, yeni bölgelere, toplumun yeni katlarına yayıldı. (İşçi sını-fı hareketinin etkisi ile öğrenci gençlik arasında, genel olarak aydınlar arasında ve giderek köylü ara-sında yeniden kaynaşmalar oldu.) Ama devrimciler bu hamlenin gerisinde kaldılar, hem 'teorileriyle', hem de eylemleriye gerisinde kaldılar; onlar bütün harekete yön verebilecek olan sabit ve devamlı bir örgüt kura-madılar." (Ne Yapmalı, s. 67-68)

DEV-GENÇ'in aşılması, 'yeni'nin (proleter dev-rimci hareketler) doğuşu ve onun ezilişi; bütün bun-lardan geriye kalan mirasın değerlendirilmesi, sağ-lıklı bir gelişimin önemli öğeleri olarak ele alınmalı-dır.

DEV-GENÇ'in aşıldığı, THKP-C, THKO, TİKKO olarak ortaya çıkan proleter devrimci hareketlerin yükseldiği yıllar tarihsel bir dönüm noktasıdır. Evet, ülkemizde revizyonizmle Marksizm-Leninizmin, dev-rim için yola çıkanlarla çıkmayanların, oligarşinin devlet cihazını parçalamak isteyenlerle onu yetkinleş-tirmek, süslemek isteyenlerin ayrıldığı bir dönüm noktası. Dünya Devrim Hareketi içinde Paris Komü-rün nasıl bir yeri varsa, Türkiye'nin özel pratiği iç-inde 1971 silahlı direnişinin böyle özel bir önemi ve yeri vardır.

Marx'ın dünya devrimi açısından değerlendirerek "komünarlar" için yaptığı övgüyü, Lenin Rusya'nın kendi pratiği içinde ele alarak nasıl 1905 "Aralık Sa-vaşçılarına" layık görüyorsa, biz de aynı övgüyü Tür-kiye'nin özel pratiği içinde 1971 Marksist-Leninist si-lahlı direnişilerine layık görüyoruz. Ve Türkiye dev-

rimci hareketinde bu dönemi tarihsel bir YOL AYRI -MI olarak tesbit ediyoruz. Türkiye o güne kadar 1971 direnişi gibi bir olaya sahne olmamıştı. Burjuvaziye p-roletarya adına silahlı başkaldırma diye bir olay ya-şanmamıştı.

Evet! 1971 silahlı direnişi ülkemizde proletarya a-dına yola çıkıp burjuvaziye karşı silahla başkaldırma p-roleter devrimcilerin ilk ve en şerefli eylemidir. Dire-nişçilerin, "aşğılık köpekler" tarafından katledilme-lerine rağmen.

"Olmamalıydı, yapmamalıydılar" diyenlere Marks 100 yıl önceden sesleniyor: "Dünya tarihi, eğer mü-cadeleye başlamak için hiç sıkıntı çekmeden başarıya

ulaşarak elverişli şartları bekleyerek değiştirilmeye kalkılınsaydı, bu gerçekten kolay bir iş olurdu." (Ku-gelman'a mektup)

Doğru, gerçekten kolay olurdu. Öyle değil mi sevgili 'Militan Genç'lerimiz! Öyle değil mi pek de-ğerli "Halkın Kurtuluş"cularımız!

1971 silahlı direnişini belirleyen nedir? Niçin bu üç harekete (THKP-C, THKO, TİKKO) Marksist-Le-ninist hareketler diyoruz.

Bu değerlendirmede Lenin'in şu sözleri bize ışık tutuyor: Ayrıca Marx düşüncesiz de olsa girişilmiş olan mücadeleden, kitlelere ulaştığı takdirde bu mücadele umutsuz dahi olsa gelecekteki mücadeleleri belirle-mek ve doğru bir raya oturtmak açısından da gerekli olduğu bilincindeydi." (abç, Aktaran, KURTULUŞ Sos-yalist Dergi, s. 4, sh. 47)

1971 bizlere şunları getirmiştir:

- 1- Oligarşik diktatörlük şiddet yoluyla parçalanma-lıdır.
- 2- Anti, emperyalist, anti, oligarşik demokratik halk devrimi bir halk savaşıyla zafere ulaşacaktır.
- 3- Bizim gibi yarı-sömürge bir ülkede devrim yapacak Marksist-Leninist partinin bir ordusu olmalıdır.
- 4- Devrimciler, burjuvazi ve revizyonistlerle araların-daki bütün köprüleri atmalı, proletaryaya ve kendi güçlerine güvenmelidirler.

İşte 1971 silahlı direnişi devrimcilerin önüne bu teorik ve pratik görevleri getirmiştir. Onun teoride ve pratikte savunduğu silahlı mücadele (burjuvaziye baş-kaldırma) ve anti-revizyonizmdir. 1971 direnişini be-lirleyen budur. Onun teoride ve pratikte işlediği ha-talar bu doğru temel üzerinde ele alınmalıdır. Biz 71'-in eleştirisinde KURTULUŞ Sosyalist Dergi'nin 1. sa-yıdaki Yol Ayrımı, 2. sayısındaki Evrim ve Devrim Aşamaları ile Yakın Geçmişin Tarihsel Önemi ve 7. sayıdaki Öncü Savaşı Üzerine başlıklı yazılara aynen katılıyoruz.

Ülkemizde Marksist-Leninist hareket ancak 1971'in doğru değerlendirilmesi temelinde yükselir. Mo-dern sanayi proletaryası üzerinde yükselen Proletarya Partisinin önderliğinde silahlı mücadele doğru ve öz-gül biçimlerini bulacak ve kitlelerin kavrayışıyla yenilgilerden de geçerek zafere ulaşacaktır.

Biz bu bölümü yine Lenin'in bir sözünü bitirelim: "Devrimci tecrübe ve örgütlenme ustalığı, edinile-bilen şeylerdir, yeterli istek olsun, yeterli eksiklikler kabul edilsin; devrimci eylemde eksikliklerin ka-bul edilmesi onların giderilmesi yolunda yarı mesafe-nin aşılmasıdır." (abç. Ne Yapmalı, s.44)

Sonuç

DEV-GENÇ ve 1971 silahlı direnişinin pratiği ve onun yarattığı etki, işçi, köylü, gençlik saflarında birçok nitelikli kadroların ortaya çıkmasına yol aç-mış ve sosyalizm salt öğrenci gençliğin sorunu olma-k-tan çıkmıştır.

Toplumun her kesiminden sosyalist insanların or-taya çıktığı ve çıkmaya devam ettiği bugün, öğrenci gençlik hareketini temel alarak yürümeye çalışmak ge-

DEV-GENÇ VE 1971 SİLAHLI DİRENİŞİ

rici bir tavrın ifadesidir. Hareketi bugün ulaştığı seviyenin gerisine çekmeye çalışmak, onu tutucu-laştırmak demektir.

1976'lar Türkiye'sinde günün görevi, gençlik hareketini temel alarak, sosyalist hareketin öncüsü ve sözcüsü bir gençlik örgütü yaratmak değildir. Zaten isteyenler de yapamazlar. (Nitekim yapamıyorlar.) Günün görevi: Sosyalist hareketin toparlanması, merkezleşmesidir. Bunu yerine getiren araç pratik mücadele temeli üzerinde sürdürülen ideolojik mücadeledir.

İdeolojik mücadele, geçmişin tutarlı ve sağlıklı bir eleştirisi üzerinde Marksizm-Leninizm savunulması ve onun ülkemiz somutuna uygulanmasının ifadesi olan bir siyasi çizginin yaratılmasıdır.

Marksizm - Leninizm savunulması diyoruz. Çünkü Marksizm-Leninizm, bir sürü küçük burjuva milliyetçi ve dogmatik formülasyonlar arasında kaybolmuştur. "Marksizmin özü, onun yaşayan ruhu" çarpıtılmış, tanınmaz hale getirilmiştir.

Sosyalistler günün görevini, canları öyle istediği için tesbit etmezler, edemezler. Sosyalist hareketin ve mücadelenin objektif durumu bize "müdahale"nin nereden ve nasıl yapılacağını gösterir. Sosyalistler bu görevi tesbit ettikten sonra, çalışmalarında bu görevi yerine getirecek biçimde davranırlar. Bu esas göreve paralel olarak, çeşitli alanlardaki görevlerini yerine getirmeye çalışırlar. Fakat güçlerini esas görevi yerine getirecek biçimde kullanırlar ve orada yoğunlaştırırlar.

Gençliğin birliğinin sağlanması yolunda atılacak adımlar ve gençlik mücadelesi temel görev ve alan değildir. Bugün bizim gençlik içinde sürdürdüğümüz çalışma, anti-empyalist, anti-faşist anti-şovenist platformda gençliği mücadele içinde toparlamak ve sosyalist harekete genç ve taze kadrolar yetiştirmek amacına yöneliktir.

Sorun kahramanca işler yapmak değil, fakat kitlelerle sıkı ilişkiler kurmak, onlara yaklaşmak, onların en güzel umutlarının aracı olmayı öğrenmek ve onları saflarımızda toplamak, canlandırmak olmalıdır.

Geçmişe duygusal ya da "kitabî" yaklaşımlar kimseyi bir adım ileri götürmez. Duygu ile düşünceyi, devrimci coşkuyla Marksizm-Leninizm birleştirip, somut koşullara uygulayabilmeler bağımsızlık-demokrasi ve sosyalizm bayrağını yukarı daha yukarı yükseltebilirler.

Bütün bunları kavrayıp, günümüz Türkiye'sinde hayatın canlı pratiğine geçirebilenler DEV GENÇ'in ve 1971'in ihtilâlcî özünü temsil etmek ve sürdürmek onurunu taşıyabilirler.

Dimitrov'un şu sözleri kulaklarımızda hiç sönmeyen bir ses, yolumuzu aydınlatan bir ışık olsun:

"Yoldaşlar! attığımız her adımda, kavga sürecinde, özgürlükte, hapiste, her zaman öğrenmeliyiz. ÖĞRENİP SAVAŞMALI, SAVAŞIP ÖĞRENELİYİZ!"

ANTI-EMPERYALİST, ANTI-FAŞİST VE ANTI-ŞOVENİST MÜCADELEDE GENÇLİĞİN DEVRİMCİ BİRLİĞİ İÇİN İLERİ !

ÜLKEMİZİN BAĞIMSIZLIĞI, EMEKÇİ EMEKÇİ HALKLARIMIZIN KURTULUŞU İÇİN TEK YOL DEVRİM !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, OLİGARŞİ VE FAŞİZM !

YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE VE SOSYALİZM MÜCADELEMİZ !

ANTI-EMPERYALİST, ANTI-OLİGARŞİK DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ YOLUNDA İLERİ !

Kurtuluş İçin İLERİ

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ, DÜNYA İŞÇİLERİNİN VE EMEKÇİ HALKLARIN KURTULUŞ MÜCADELELERİNE YOL GÖSTERİYOR!

./.. baştarafı 14 ve 15. sayfalarda

vaşılan ülkelere çağrıda bulundu. Aynı gece toprak mülkiyetinin tazminat ödenmeden ortadan kaldırıldığını bildiren toprak kararını aldı. Bütün maden kaynakları, ormanlar, sular, halkın mülkiyetine geçti. Ve Sovyetler Kongresi Bolşeviklerden oluşan ilk sovyet hükümetini Halk Komiserleri Konseyi'ni kurdu. Lenin başkan seçildi. Delegeleler Sovyetlerin zaferini ve iktidarı tüm ülkeye yaymak için dağıldılar. Moskova'da Sovyet iktidarının kurulması birkaç gün sürdü. Petrograttaki gerici ayaklanmalar bastırıldı. Ekim 1917 ile Şubat 1918 arasında devrim ülkenin her yanına hızla yayıldı.

Sovyet İktidarı

Sovyet iktidarının sağlamlaştırılması için, eski burjuva devlet mekanizması parçalanmalı ve yerine yeni Sovyet Devlet mekanizması kurulmalıydı. Toplumun sınıflara bölünmesinin kaldırılması milliyetlere baskı rejiminin yıkılması, kiliselerin ayrılmasının yokedilmesi, karşı-devrimin yokedilmesi burjuva kurumlarının kapatılması gerekiyordu. Topraktan sonra sermayenin millileştirilmesi, savaşın sona erdirilmesi gerekiyordu, bütün bu tedbirler 1917 sonundan 1918 ortalarına kadar birkaç ayda yürürlüğe konulmuştu. Bakanlıkların yerine Halk Komiserlikleri, sanayi için Milli Sanayi Yüksek Komiseyi, karşı devrimle mücadele için Veçeka, burjuva ordusu yerine Kızılordu ve Kızıl Donanma kuruldu. Sınıfsal ayrıcalıkları, toplumun her alanındaki eşitsizliği, milliyet, din, ırk ayrımlarını, kadın-erkek eşitsizliğini kaldırarak çıkarıldı. Halkların eşitliği kabul edildi. Tüm sanayi girişimleri millileştirildi. Dış ülkelere borçlanma taahhütleri feshedildi. Barış mücadelesi başladı. Alman emperyalistlerinin saldırıları devrimci kabraşına yol açtı ve saldırı durduruldu. Artık ülkede sosyalizmin kuruluşu başlamıştı.

Ekim Devrimi uluslararası önemde bir devrimdir. Tarihin ileriye gidişi yolunda önemli bir adımdır ve Marks'ın "devrimler tarihin lokomotifidir" yargısını doğrulayan bir devrimdir. Sömürüye son vermesi bakımından diğer dev-

rimlerden ayrılır ve proletaryanın tarihteki ilk büyük ve köklü devrimidir, zaferidir.

Ekim Devrimi, dünya emperyalist cephesini yarararak, sosyalist proletaryayı iktidara getirdi. Bu emperyalist ülkelerde proleter devrimleri çağını açan bir olaydır. Burjuva ve toprak sahipleri mülkiyetinin yerini toplumsal mülkiyet aldı. Özel mülkiyetin dokunulmazlığı ve kutsallığı aldatmacasını yerle bir etti. Burjuva devlet mekanizmasını parçalıyarak iktidarı işçi, köylü ve asker sovyetlere verdi ve burjuva diktatörlüğünün yerini proletarya diktatörlüğü aldı. Barışçıl geçişin mümkünlüğü teorilerini yıktı ve eskiyi yıktıktan sonra, yeniyi, sosyalist olanı kurmaya başladı. Proletaryanın; burjuvaziye karşı, burjuvazi olmadan ülkeyi yeniden inşa edebilecek, ekonomiyi yönetebilecek kapitalist kuşatmaya rağmen sosyalizmi başarıyla kurabilecek güçte ve yetenekte olduğunu kanıtlayan Ekim Devrimi, emperyalizmi yalnızca anavatinde sarmakla kalmadı. Emperyalist egemenliği sömürge ve bağımlı ülkelerde de sarstı. Burjuvaziyi ve toprak ağalığını devirmekle kalmadı, ulusal ve sömürge baskısının zincirini de parçaladı. Rusya'nın tüm ezilen milliyetlerini ve halklarını zincirden kurtardı. Proletaryanın, ezilen halkları kurtarmadan kendisini kurtaramayacağı gerçeğini kanıtlayarak, Marks'ın "başka bir ulusu ezen bir ulus özgür olamaz" yargısını doğruladı. Ve Ekim Devrimi, milliyetçiliğiyle değil, enternasyonalizmle halkları bu zincirden kurtardı: ezilen halklar tarihte ilk kez gerçekten eşit ve gerçekten özgür halklar oldular. Ekim Devrimi sömürge ve bağımlı ülkelerde ise kurtuluş savaşları çağını açmıştır.

Ekim Devrimi uluslararası devrimci harekete temel yaratarak kapitalizmin çöküş çağının başlamasına yol açmıştır.

Ekim Devrimi yalnız ekonomik, toplumsal ve siyasal ilişkilerde değil, kafalarda, işçi sınıfı ideolojisinde de devrimdir. Marksizmin reformizme III. Enternasyonalin II. Enternasyonal'e, Proletarya diktatörlüğünün sosyal-demokratizme karşı kesin zaferi olan Ekim Devrimi emperyalist çağın marksizmi olan Leninizm eseridir.

Sonuç olarak Ekim Devrimi; proleter devrimleri ve sömürge devrimler çağını, ulusal kurtuluş savaşları çağını ve kapitalizmin çöküş çağını açmış, sosyal-demokrasinin egemenliği çağını sona erdirmiştir.

Ve Lenin Mart 1919 sonunda yaptığı bir konuşmada Sovyet İktidarının ne olduğu konusunda şunları söylüyor:

"... Sovyet iktidarı, sosyalizmin, emekçi kitleler tarafından bulunmuş yoldur, yani emin bir yoldur, yani yenilmez bir yoldur." /Lenin, Ekim Devrimi üzerine, Teori Yayınları, I. Baskı s. 50/.

ANT - GÖR'ÜN AÇIKLAMASI

-baştarafı 2. sayfada-

ge devrimciler yön vermiyorlardı. Biz katılarak devrimci sloganları hakim kıldık.

Biraz dürüst olunuz Beyler! Mitingi düzenleyen Ant-Gör, Töb-Der, Dev-İş Antalya'da devrimci hareketi sürdüren ve aktif mücadeleleriyle kitleleri yönlendiren devrimci örgütlerdir. Sizin üç-beş kişilik tekkeniz mi mücadeleyi sürdüren ? Bunun öyle olmadığını siz de biliyorsunuz.

Mitingte atılan sloganlar şunlardı: "Yaşasın Kurtuluşa Kadar Savaş", "Tek Yol Devrim", "Oligarşik Devlet, Yıkacağız Elbet", "Halklara Özgürlük", "Kahrolsu Sömürgecilik", "Yaşasın Sosyalizm".

Bu sloganları Ant-Gör, Töb-Der ve Dev-İş önderliğinde geniş halk kitleleri atarken, devrimci sloganları (!) hakim kıldıklarını iddia eden oportünistlerimiz "Hükümet İstifa" diye bağırıyorlardı.

Biz Antalya'lı devrimciler, bugüne kadar olduğu gibi anti-faşist mücadeleyi kararlılıkla sürdüreceğiz. Oportünistlerin gerçekleri çarpıtmasına ve devrimci hareketi çarpıtma girişimlerine karşı koyacağız. Devrimci dürüstlikle davranmayanlara, dürüstlüğü öğreteceğiz. Öğrenmek istemeyenlere, anladıkları dilden anlatacağız.

DĞDF'İN KURULUŞU ÜZERİNE

-baştarafı 4 ve 5. sayfalarda-

(4) bkz Çatışan gençler ne düşünüyor? Federasyon genel sekreteri Bülent Uluer'in konuşması. 6 Kasım 1976 Milliyet. (Homer: MÖ, 810-710 İlyada ve Odise'nin yazarı. Antik çağın ünlü şairi.)

(5) "Şimdiye kadar üniversitelerde oynanan oyunun kuralları karşı taraf tarafından hazırlanıyordu. Fakat artık oyunun kurallarını da biz, oyunu da biz yazacağız. Daha önce düşünülen hatalara düşme durumunda olmaya-
cağız. Çünkü, biz, en azından geçmişin mirası üzerinde yükselen bir nesiliz. Çünkü, geçmişin külleri arasından çıkacak bir sistemin beklentisi içinde değiliz. Yani, biz anarşistler değiliz." (abç. Federasyon Genel Sekreteri Bülent Uluer'in konuşması. Çatışan gençler ne düşünüyor? 6 Kasım 1976 Milliyet)

(6) Bkz. Devrimci Gençlik Başkanı M. Ali Yılmaz'ın açıklaması. Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik 12. sayı. sh:16

PROLETER SOSYALİST İDEOLOJİYİ ... (baştarafı 3. sayfada)

rının bir sonucu olarak, kapalı kapılar ardından eleştiriler (!) yapsınlar, seminerler düzenlesinler, proleter sosyalistlerinin açık ve doğru ideolojileri ve politikaları karşısında çökmektedirler. Yaptıkları, çöküşlerini yavaşlatmak çabasıyla öteye gitmemektedir. Fakat bunda dahi başarılı olamıyorlar.

Proleter sosyalistlerinin ideolojik mücadelesi karşısında tam bir bozgun halinde olan oportünistler kapkaççı bir biçimde ellerine geçirdikleri öğrenci gençliğin kitle örgütünü ellerinde tutmak için herşeyi yapmaktalar. Böylece sosyalistlerin demokratik kitle örgütü anlayışına taban tabana zıt davranışlar içine girmektedirler. Genellikle "Devrimci Gençlik" Dergisi çevresinde toplanmış olan bu oportünistlerin öğrenci gençliğin kitle örgütünü kendi dar guruplarının örgütü olmasına müsaade etmeyeceğiz. Doğru ideolojiyi doğru politikayı ve Demokratik merkezîyetçiliği örgütlere mutlaka egemen kılacağız.

"Devrimci Gençlik" dergisi çevresinde toplanmış olan oportünistler, kendi ellerindeki gençlik örgütlerini kendi grupsal örgütleri haline getirmeye çalışırken, yanlış teorilerinin bir sonucu olarak anti-faşist mücadeleyi de saptırmaktadırlar. "Devrimci Gençlik" Dergisi oportünistlerinin faşizm anlayışları ve ona bağlı olarak oligarşi tanımları tamamen teorik zaafalarının bir göstergesidir.

Tarihin en hunhar, en sömürücü sınıfı olan burjuvazinin iktidarını baskı ve teröre dayanmayan bir yönetim(x) olarak gören, faşizmin 12 cinsini sıralayan ve bütün bunlara bir de utanmadan "Bütün bunlar herkesin bildiği genel doğrulardır." diyebilen oportünistlerin anti-faşist mücadelede doğru bir önderlik yapabilmeleri mümkün değildir.

Aynı şekilde milli mesele konusunda hiçbir görüşleri olmayan bu oportünistler büyük bir "usta" edasıyla "Bu meseleyi sloganlar çerçevesinde tartışmayacağız" demektedirler. Gençliğin devrimci birliği üzerine bol bol yazdıkları yazılarda ise anti-governizm üzerine bir tek satır dahi yoktur. Oysa ülkemiz somutunda tutarlı bir demokrat olmak, anti-governist olmaktan da geçer. Ve bu anlamda Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri tutarlı bir demokrat değildirler.

Sonuç olarak, devrim, parti gibi konuları bir yana bırakıp, devlet, demokrasi, faşizm, milli mesele gibi, marksizm-leninizmin en temel konularında şaşkınlık içinde olanların anti-faşist mücadelede doğru tesbitler yapması, kitlelere doğru hedefler göstermesi mümkün değildir.

Doğru bir faşizm tahlili olmayan, doğru bir anti-faşist mücadele veremez.

Tutarlı bir demokrat olmayan, doğru bir anti-faşist mücadele veremez.

Gençliğin kitle örgütünü kendi grupsal örgütü, giderek partisi, yapmaya çalışan bir grup, doğru bir anti-faşist mücadele veremez.

Ülkemiz solundaki yanlış ve eksik görüşler sadece revizyonistler ve Devrimci Gençlik Dergisi oportünistleri değildir. Bunların yanısıra üçüncü bir grup; Çin şabloncularıdır. Sovyetlerin revizyonist politikasına karşı giriştikleri "eleştiriler" sonunda anti-komünist sloganlar haykırmaya kadar varan bu Çin şabloncusu gruplar da gerek tutarlı bir demokrat olmanın temel şartı olan anti-şövenizm ilkesinde, gerek anti-faşist mücadele konusunda gerekse gençliğin demokratik örgütlenmesi konusunda yanlış görüşlere sahiptirler. En önemli olarak da (Anti-Komünist sloganlar haykırmanın dışında) Gençliğin tek merkezi kitle örgütü ilkesini açıkça çiğnemeleri ve İYDGD'yi oluşturmalarıdır. Dar bir grup örgütü olmaktan öteye gitmeyen İYDGD öğrenci gençliğin anti-faşist mücadelesine zarar vericidir. Anti-faşizm mücadeleden çok anti-komünist mücadele aracı gibi çalışmaktadır.

Proleter sosyalistleri anti-faşist mücadelede tüm devrimci-demokratik güçlerle omuz-omuzla savaşılmaktadır. Bizce doğru olan tek tavır budur. Tüm dar grupçu sekte tavrardan uzak olarak, düşmanı (faşizmi) doğru olarak tesbit edip mücadeleye atılmak gerekir.

Tüm dar grupçu, sekte, kendinden başka herkesin gücünü küçümseyen davranışlar anti-faşist mücadeleyi yaralar. Kurtuluş i-

çin İLERİ tüm yanlış eğilimlerle mücadele etmeye gençlik kitlelerine faşizmi teşhir etmeye ve anti-faşist mücadeleye tüm demokrat, yurtsever, devrimci güçleri katmaya çalışacaktır.

En geniş anti-faşist cephenin kurulması için temel slogan:
"FAŞİZME KARŞI OMUZ OMUZA"

Yaşasın Gençliğin Devrimci Birliği
Yaşasın gençliğin tek merkezi kitle örgütü
Kahrolsun emperyalizm
Kahrolsun Oligarşi
Kahrolsun Şövenizm
Kahrolsun Faşizm
Yaşasın anti-emperyalist, anti-oligarşik demokratik halk devrimi!

(x) Şöyle yazıyorlar Devrimci Gençlik Dergisinin ikinci sayısındaki Başyazı da:

"Burjuva demokrasisi, burjuva diktatör - lüğünün bir biçimidir. Burjuvazinin baskı ve teröre dayanmayan, esas olarak barışçıl yollarla sürdürdüğü yönetimidir. Faşizm ise burjuvazinin terörcü diktatörlüğüdür. Ve tekel olgusu ile birlikte ortaya çıkan bir durumdur. Bunlar herkesin bildiği genel doğrular" İhtiyat payı daha en baştan eklenmiş "Marksizmin genel bir bilgilenmesi" Doğrudur. Gerçekten burjuva demokrasisi bir burjuva diktatörlüğüdür. Ve bir diktatörlük olarak bütün devlet biçimleri gibi esas olarak baskı ve teröre dayanır. Genel doğru budur. Bir "Yönetim" biçimi de değildir. Bir devlet biçimidir. Faşizm ise burjuvazinin en terörcü, en kanlı, yıldırıcı diktatörlüğüdür. Bir yönetim biçimi değil, bir devlet biçimidir.

Bu kısacık paragraf bize Devrimci Gençlik çillerin devlet, demokrasi, faşizm gibi konulardaki en temel hatalarını göstermektedir.

"DEVRİMCİ GENÇLİK" DERGİSİ MARKSİZMİN KABA BİR BİLGİLENMESİNİN EŞİĞİNDE ...

vardığını anlatıyor. Bu 5 paragraftan hemen sonra da 6ncı bir paragrafta kendi görüşünü anlatıyor. (Bak: Kurtuluş, Sayı: 4, Sayfa: 30, 23 no.lu alıntı) "D.G." Dergisi herhalde bu alıntıyı görmemiş! "Bu da "D.G." Dergisi usulü alıntı" olsa gerek.

Ve "DGD usulü alıntı"nın bulunduğu yer "Kievski mantığı", "Kievski Fikri" diye diye Lenin'i çelişkiler içinde bocalayan kötü bir burjuva reformisti seviyesine düşürmektedir.

"Kievski'ye Cevap yazısından Lenin'e ait satırları aktaran ama oradaki gerçekten "Kievski Mantığı" yada "Kievski'nin sonucu olan bölümü aktarmayan Kurtuluş'a "Kievski'nin mantığını yamamaya çalışıyorlar. İlle de Kurtuluş'a demokrasi için mücadeleyi inkâr ettiğini kabul ettirmeye çalışıyorlar. Ve bütün bu sonucu hep aynı cümleyi tekrarlayarak "emperyalizm geldi, demokrasi gitti diyorlar" diyerek varıyorlar. Gerçekten de "emperyalizm demokrasisin inkârıdır." "Emperyalizm demokrasisin yerine oligarşiyi geçirmek için çalışır." (Biz de bu Leninist görüşleri defalarca aktarmaktan artak utanıyoruz.

EMPERYALİZME RAĞMEN SİYASİ DEMOKRASİ DIŞ POLİTİKADA GEÇERLİDİR.

Bu başlık bizim değil "D.G." Dergisi cümlesi. Önce Kurtuluş'tan öğrendiklerini, (ama tam öğrenememişler) "emperyalizmin söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasisin bütün (abç) demokrasisin inkârıdır.." deyip şu sonuca varıyorlar: "KSD bu paragraftan hiç bir şey anlamıyor." Sonra kendi anladıklarını sıralıyorlar: "emperyalizmin ekonomik tabiatından kaynaklanan gerici siyasi karakterdir." Hayır "D.G." Dergili arkadaşlar. Mesele PDA ağzına pek uygun "gerici siyasi karakter" değildir. Mesele emperyalizmin demokrasi ile çelişmesidir, bütün demokrasi ile çelişmesidir. Emperyalizm bütün demokrasisin inkârıdır, bu nedenle de siyasi gericiliktir, yerini oligarşiyeye bırakmaktadır.

Burada "küçücük" bir tahrifat daha var.. Lenin'in cümlesi tam olarak şöyle: "Emperyalizm hem dış hem de iç siyasette demokrasiyi yıkmaya doğru, gericiliğe doğru mücadele eder. Bu anlamda emperyalizm söz götürmez bir biçimde genel olarak demokrasisin,

bütün demokrasisin inkârıdır, onun taleplerinden sadece bir tanesinin, ulusal kendi kaderini tayinetmenin değil" Tahrifat şöyledi: "D.G." Dergisi paragrafın gene yarısını almış. Son cümleyi almamış. Oysa meselenin can damarı burası. "D.G." Dergisinin anlamadığı yer burası. Emperyalizm demokrasisin bütünüyle çelişir. Bütününe inkâr eder. Tek tek haklarını inkâr etmez. Lenin'in "elde etme", "inkâr", "çelişme" ile birlikte daima bütün kelimesini kullanmasının ve altını çizerek kullanmasının anlamı budur.

Demokratik haklar "elde edilebilir", elde edilmektedir. Bunu inkâr etmek apaçık zıvalamaktır. Kurtuluş değil ama 15 inci sayısından önce "Devrimci Gençlik" Dergisi bunu inkâr etmekteydi.

KELİMELERLE OYNAMAK VE ZORA DAYANMAYAN DEVLET BİÇİMİ : DEMOKRASİ

"D.G." Dergisi Kurtuluşcuların "kelimelerle uğraşarak" kendilerinin kullandığı "barışçı yönetim" kelimesine "takıldıklarını" söylüyorlar. Ama "uğraşılacak kelime" "barışçı demokrasi" değil. "baskı ve teröre dayanmayan yönetim"dir. Ama "D.G." Dergisinin 15. sayısını okuyunca sevindik. Kişiyi "toplumsal ilerleme", "ileri demokrasi" demeye götürebilecek tezlerin yanı sıra (tabi buna üzülürüz), artık "zor burjuva demokrasisinde dolaylı (abç) olarak vardır." ("D.G." Dergisi, Sayı: 15) Gayret arkadaşlar. Yavaş, yavaş doğruya "dolaylı" da olsa yaklaşıyorsunuz. Öğrendiğiniz yeri inkâr etmeniz önemli değil. Önemli olan öğrenmeniz. Ama "işiniz bitmeden" (günümüzdeki "burjuva demokrasisinden kalkarak "ileri demokrasi" deyip, TKP'ileşmeden-bukonuda KURTULUŞ" un 6. sayısını okuyun.-) öğrenmeniz.

SON BİR TAHRİFAT DAHA ...

Bu değineceğimiz tahrifat buraya kadar değindiklerimiz veya değinmediklerimiz içinde rastladığımız en "sefilce" olanıdır: "D.G." Dergisi tırnak içine alarak Kurtuluşcuların "Faşizm 2. bunalım döneminin devlet biçimidir." diyor. Sonra da gene Kurtuluş'un 3. bunalım döneminin devlet biçimine "oligarşik dikta" dediğini söylüyorlar. Sonunda da, Kurtuluş'un "D.G." Dergisinin metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden bahsetmekle yanlış içine düştüğünü söylediğini söylüyor ve parantez içinde bu alıntıların Kurtuluş'un 3. sayısının 81. sayfasından alındığını belirtiyor.

İşte bu "sefilce" bir "alıntı"dır. Kurtuluş'un 3. sayısının 81. sayfasında sadece "D.G." Dergisinin metropol ülkelerde burjuva demokrasisinden bahsederek yanlış içine düştüğü yazılı. Kurtuluş'un ne 3. sayısında, ne de bir başka sayısında: faşizm 2. bunalım, oligarşik dikta ise 3. bunalım döneminin devlet biçimidir gibi bir zırva yok. Sadece söyleyeni bağlar.

BİTİRİRKEN

"D.G." Dergisinin "işini bitirmeye çalışan" Kurtuluş değil. Kendisi. Pek açık bir şekilde "Peki burjuva demokratik devlet biçimi, demokratik devlet biçimi, demokratik cumhuriyet?" diye soruyor sonra da Kurtuluş ağzından cevaplıyor: "O serbest rekabete tekkabül ettiği için, emperyalizm gelince, 'ortadan kalktı!' Yani BURJUVA DEMOKRATİK DEVLET BİÇİMİ, DEMOKRATİK CUMHURİYET ORTADAN KALKMIŞTIR DİYOR "DEVRİMCİ GENÇLİK" DERGİSİ. TKP'den bile geri bir çizgi... Açıkça Willy Brand "mantığı" ("fikri").

DİPNOTLAR:

(x) Aslında, ikinci cümleyi almak istemiyorduk. Ama "D.G." Dergisinin yeni bir "kaba tahrifat" yapmasına olanak vermemek için aktardık. Ama belki de bütün makaleyi aktarmak gerekebilir.

(xx) Beş paragraflık çevirilerinin altında şöyle yazıyor: "Kievski'ye Cevap, İngilizce Orjinalinden." (!) Meğerse Lenin'in "orjinal" yazıları İngilizceymiş. Öğrendik. Teşekkür ederiz.

Kurtuluş için İleri'nin gelecek sayılarında "D.G." Dergisinin bütünsel (1. sayıdan 15. sayıya kadar) birkaç konuda eleştirisini yayınlayacağız. Ve o vakit görülecek ki 15. sayısındaki Kurtuluş üzerine olan yazılar (yetersiz de olsa) büyük bir ilerlemedir. Zira 15. sayıları, ilk ondört sayıları ile birçok konuda (dolaylı zor bunun birtek örneğidir) çelişmektedir. Dileriz bu çelişki "mantıki" bir çelişkidir.

BÜYÜK EKİM DEVRİMİ, EZİLEN HALKLARIN KURTULUŞ

22 Milyon kilometrekarelik toprağı, 160 milyonluk nüfusu ve sonsuz zenginliğiyle Rusya, askeri feodal emperyalist bir ülkedi. Böylesi bir ülkenin, zayıf, yeteneksiz ve kötü örgütlenmiş burjuvazisiyle karşı karşıya olan Ekim Devrimi, dünyada zafere ulaşmış ilk proleter devrimidir. Çarlığın devrilmesinden sonra iktidarı alan tecrübesiz Rusya burjuvazisi, devam ettirdiği emperyalist savaş siyasetiyle halkın Çar'a ve çarlığa karşı duyduğu öfkeyi kendine çekmişti.

Savaşta çelikleşen, iki devrim yaşayan, barış-toprak-özgürlük mücadelesinde halka önderliğini kabul ettirmiş olan Rusya proleteryasının yoksul köylülerle ittifakıyla sürdürdüğü mücadele, cesur, disiplinli, kararlı Bolşevik Partisi'nin yönetiminde zafere ulaştı.

Barış için genel demokratik hareketi, yoksul köylülerin toprak için olan demokratik hareketini, ezilen ulusların ulusal bağımsızlık hareketini, ezilen milliyetlerin eşitlik hareketini, burjuvaziye

devirmeye ve proletarya diktatörlüğünü kurmaya yönelik proleter sosyalist hareketini tek bir ortak devrimci mücadelede ustalıkla birleştiren Bolşevik partisi, emperyalist savaşın krizinden de yararlanarak Ekim Devrimi'ni zafere ulaştırdı.

Proletaryayı yönetecek bir parti olmadan devrimin gerçekleşmesinin olanaksızlığını ve hem kendi deneylerinden, hem de başka devrimci mücadelelerin deneylerinden dersler çıkarmanın zorunluğunu ortaya koyan Ekim Devrimi; Proleteryanın devrimci Partisinin proletarya devriminin temeli olduğunu kanıtlamıştır. Bu gerçeği kanıtlayan Bolşevik partisi: çarlığa karşı yığıt mücadele geleneği içinde çelikleşen, illegal çalışmadan doğan devrimci fedakarlık geleneğiyle dolu olan, tüm devrimci mücadelelerin teorik özümlemesini yaparak strateji ve taktiklerini saptayan ve içindeki çeşitli sapmalara karşı mücadeleyle güçlenen bir partidir.

Bolşevik Partisi, sınıfının ve partisinin kendi deneylerinden ve yediği darbelerden dersler çıkarmasını bilen, devrimci önderlik yeteneklerine sahip önderlerin yönetimindeydi. İşte böyle bir partinin yönetiminde gerçekleşen Ekim Devrimi'nin proletarya devriminin özelliklerini ve yasalarını incelemeye en önemli kaynak olması bundandır. Ekim Devriminin doğru bir incelenişi, devrimci mücadelemizde yolumuzu aydınlatan önemli bir belge verir bize.

Şubat Devrimi Sonrası Rusya

Emperyalist savaş, kapitalist ülkelerin eşitsiz gelişiminden ve kapitalist güçler arasındaki dengenin bozulmasından, ayrıca, emperyalistlerin savaşaracılığıyla dünyayı paylaşmak istemelerinden ve dünyada yeni bir kapitalist güçler arası denge yaratmak istemelerinden, buna olan ihtiyaçlarından doğmuştur.

II. Enternasyonal partileri, işçi sınıfının sosyalizm davasına ihanet etmeselerdi, sosyal-şövenist bir siyaset izlemeselerdi, harekete geçmeye cesaret edip, işçi sınıfını kendi emperyalist hükümetlerine ve savaş tüccarlarına karşı ayaklandırmayı başarsalardı, emperyalistler arası paylaşım savaşını bu kadar yıkıcı ve büyük boyutlu olamazdı.

İşte bu koşullarda, Bolşevik partisi, işçi sınıfının sosyalizm davasına ve enternasyonalizme bağlı bir siyaset izleyen ve kendi emperyalist hükümetine karşı bir iç savaş başlatan tek proleterya partisi idi. Bolşevik Partisi'nin dışındaki tüm II. Enternasyonal Partileri, önderlerinin izlediği sosyal-şövenist, siyaset yüzünden, burjuvaziye bağımlılıklarından dolayı kendilerini emperyalizmin güdümü altına atmışlardır ve kendi saflarını terke derek emperyalistlerin saflarında yer almışlardır.

Kapitalizmin genel bunalımının bir yansıması ve kaçınılmaz sonucu olan savaş, aynı zamanda bunalımı daha da hızlandırarak dünya kapitalizmini zayıflattı. Rusya da ise Çarlık çatırdamaya başladı. Savaşa karşı olan işçiler, köylüler ve askerler Çarlığı devirdi. İşçi, köylü, asker Sovyetleri iktidarı kuruldu. Ancak Şubat devrimini izleyen dönemin (eşine rastlanmaz) özelliği iktidarın ikili yapısıydı. Çünkü Şubatın muzaffer devrimcileri iktidarı "kendi rızaları ile" burjuvaziye teslim ettiler.

Devrimin ilk başarılarından sarhoşa dönen Menşeviklerin ve Sosyalist-Devrimcilerin, bundan böyle herşeyin yolunda gideceğine dair sözlerine inanan işçiler ve askerler, Kerenski'nin Geçici Hükümetine güvenerek onu desteklediler. Barış, özgürlük, toprak, ekmek isteyen halka karşı, burjuva ve toprak ağalarının iktidarı olan hükümet savaşını sürdürdü. Halklara özgürlük vermedi, açlığı engelleyici önlemler almadı, yoksul köylülere toprak vermeyi reddetti. Bolşevik partisi ise, devrimin zafer sarhoşluğuna kapılan işçi ve asker kit-

lelerine, devrimin tam başarısı için daha çok yolun katedilmesi gerektiğini, iktidarın geçici burjuva hükümetin elinde olduğundan ve Sovyetlerde de Menşeviklerle Sosyalist-Devrimciler gibi uzlaşıcıların egemen olduğunu, durum böyle iken, halkın barışa, ekmeğe, toprağa, özgürlüğe kavuşmaya çağını, zafer için bir adım daha atıp iktidarın Bolşeviklere ve Sovyetlere geçmesi gerektiğini savunuyor ve bu yolda mücadele ediyordu. Sovyetler iktidarı alabilirlerdi ama- Sovyetlerde egemen olan uzlaşıcılar, burjuva geçici hükümete destek oldukları için buna yanaşmıyorlardı.

Geçici hükümetin halka karşı tutumu, barış yerine savaştan yana oluşu, halka toprak, özgürlük, ekmek sağlayamaması ve sağlayamayacağını da açığa çıkması, Bolşeviklerin önerilerinin ve siyasetlerinin doğruluğunu gösteriyordu.

İktidar, işçilerin acil isteklerine kulaklarını tıkayan geçici hükümet ve Sovyetlerin varlığıyla ikili bir görünümdeydi: ikili iktidardan birinin kesin olarak otoritesini kurması zorunluuydu. Uzlaşıcıların çok sayıda işçi ve askerden destek görmesi ve "savaşın, devleti korumak amacıyla sürdürüğü" şeklindeki siyasetlerinin etkili olmasına yol açıyordu. Lenin bu destekleyicilere, "savaşın dürüst ama yanıltmış destekleyicileri" diyordu. Ama hükümetin tavrı, uzlaşıcıların bu gerici siyasetlerinin açığa çıkmasını çabuklaştırıyordu. Geçici hükümet, kitlelerin devrimci hareketlerini ezmek, devrime karşı komplolar hazırlamak gibi eylemlerinin yanında demokratik özgürlüklere de saldırıyordu. Ama işçiler, köylüler de kazandıkları demokratik hak ve özgürlükleri sonuna kadar kullanmada olanca kararlılıklarını gösteriyorlardı.

Çarlık dönemindeki güç illegal mücadelede çelikleşen Bolşevik partisi militanları açık siyasal çalışmalarını arttırdılar. Ve bu açık legal çalışma partideki ayrılıkları su yüzüne çıkardı. Kamenov ve bir kısım üyeler geçici hükümetin şartlı, desteklenmesini öneren yarı-menşevik bir siyaseti savundular. Stalin, Molotov ve partinin çoğunluğu emperyalist savaşa karşı barış için aktif mücadele çağrısında bulundular. Bazı üyeler ise kararsızdılar. Bu durum, uzun yıllar süren hapislik ve sürgünlüğün verdiği siyasal gerilikten kaynaklanıyordu. Yokluğu duyulan önder Lenin 3 Nisan'da sürgünden döndü. Lenin, daha dönmeden önce Uzaktan Mektuplar'da şöyle diyordu: "Her hal ve durumda yani devrim sırasında olduğu gibi arifesinde ve iktidara gelişin ortesinde, anın parolası PROLETARYA ÖRGÜTÜ olmalıdır... İşçi Yoldaşlar! Dün Çarlık Monarşisini devirerek proletarya kahramanlığının harikalarını yarattınız. Az ya da çok yakın gelecekte, emperyalist savaşını sürdüren büyük toprak sahipleri ve kapitalistlerin iktidarını devirmek için zorunlu olarak aynı kahramanlık mucizelerini yeniden yaratmak durumunda olacaksınız. Eğer proletarya örgütlenmesi harikaları yaratmazsanız, bu ikinci ve "gerçek" devrimde sürekli bir zafer kazanamayacaksınız! (Lenin, Uzaktan Mektuplar, Ürün Yayınları, s.47)

DÜNYA İŞÇİLERİNİN VE MÜCADELESİNE YOL GÖSTERİYOR!

Rusya'ya dönen Lenin, burjuva devriminden sosyalist devrime geçişin teorisi olan ünlü Nisan Tezleri'ni yazdı. Bu tezlerinde, savaşı devrimci amaçla sonuna kadar sürdürme siyasetinin örgütlenmesinin proletarya için en uygunu olduğunu, emperyalist hükümetin maskesinin düşürülmesinin, işçi temsilcileri sovyetlerinin biricik devrimci hükümet olduğunun kavranılmasının zorunluluğunu açıkladı. Bir, işçi-tarım ücretlisi-köylü temsilcileri Sovyetleri Cumhuriyetinin örgütlenmesini ve çarlık ordusunun yerine halkın silahlandırılmasını, büyük toprak sahiplerinin topraklarına el konulmasını, tüm toprakların millileştirilip Sovyetlere verilmesini, bankaların işçi sovyetlerinin denetiminde birleştirilmesini ve ilk görevin üretim ve ürünlerin dağıtımının işçi sovyetlerince denetlenmesini sağlanmasını söylüyordu. Bu dönemde partiye düşen görevleri şöyle sıralıyordu Lenin: Hemen kongre yaparak, emperyalizm, emperyalist savaş ve devlet konularında program hazırlamak. Ve Lenin "Geçici Hükümeti Desteklemeyin!" diyordu.

20 Nisan 1917'de 100 bin işçi ve asker "Gizli Anlaşmalar Açıklansın" "Kahrolsun Savaş" ve "Bütün İktidar Sovyetlere" sloganlarıyla gösteri düzenlediler. Lenin, parti'nin görevi, iktidarı burjuvazinin eline veren devrimin birinci aşamadan, iktidarı proletarya ile köylülüğün en yoksul tabakasının eline vermesi gereken ikinci aşamaya geçişini gerçekleştirmektir, sosyalist devrime hazırlanmaktadır diyordu!

Nisan Konferansı ve I. Sovyetler Kongresi

"Bütün iktidar Sovyetlere" sloganı, geçici hükümet ile Sovyetler arasında paylaşılan ikili iktidara son verilmesi demektir. 24 Nisan Parti Konferansı, toprak ağaları ve burjuvazinin yönetim organı olan geçici hükümetin yalanlarını ve onlara destek olan uzlaşıcıların siyasetlerini kitlelere uyanmadan anlatmak zorunda olduğu kararını aldı.

Konferansta toprak sorunu üzerine, köylü komitelerine verilmek üzere toprak mülkiyetine el konulması ve toprakların millileştirilmesi için çağrıda bulunan bir karar alındı.

Ulusal sorun konusunda da, Parti'nin, emperyalizme karşı savaşıyan ezilen halkların ulusal kurtuluş hareketlerini desteklemesi gerektiği ve ulusların kendi geleceklerini belirleme hakkı savunuldu. Karar metninin son bölümü şöyle idi:

İşçi sınıfının çıkarları, Rusya'daki bütün milliyetlerden işçilerin ortak proleter örgütlerine sahip olmasını gerektirir: Siyasi örgütler, sendikalar, kooperatifler, eğitim kurumları vb. ancak değişik milliyetlerden işçilerin böyle ortak örgütleri proleteryanın, uluslar arası sermaye ve burjuva milliyetçiliğine karşı başarılı bir mücadele vermesini

mümkün kılacaktır." (SBKP Tarihi, birinci baskı, s.229)

Parti, Nisan Konferansı kararlarına dayanarak, proletaryayı savaşa hazırlama ve örgütlenme çalışmalarına girişti. 3 Haziran'da toplanan Birinci Bütün Rusya Sovyetleri Kongresi'nde Bolşevikler azınlıktaydılar. 18 Haziran Petrograd gösterisi, Bolşevik sloganların zaferiyle, uzlaşıcıların geçici hükümeti destekleyen siyasetlerinin yenilgiyle sonuçlandı. Buna rağmen Birinci Sovyetler Kongresinin desteğini kazanan Geçici Hükümet, emperyalist siyasetini sürdürme kararı aldı. Ve 18 Haziran'da cephedeki askerlere saldırı emri verildi. Bu saldırı emrine karşı çıkan Petrograd'daki işçi ve askerler ayaklandılar.

3 Temmuz'da başlayan gösteriler yayılarak, iktidarın Sovyetlere devredilmesini isteyen dev bir silahlı gösteri haline geldi. Yüzbinlerce kişi Rusya Sovyetleri merkez binasına giderek iktidarın alınmasını istediler. Gösteriler kanla bastırıldı. Bolşevik gazeteler kapatıldı ve Bolşeviklere karşı hücum başladı. Bolşevik liderlerin bazılarına tutuklama kararı çıktı. Savaşı sürdürme siyaseti emperyalizm ve karşı devrim batağına saplanıp, halkın demokratik haklarının zorla bastırılması siyasetine dönüştü.

İkili iktidar son bulmuştu artık, iktidar tamamen burjuvazinin eline geçmiş, devrimin barışçı gelişme dönemi bitmişti. Bolşevik partisi taktik değiştirerek yeniden tamamen yeraltına girdi. İktidarı silahla devirmek ve Sovyetler İktidarını kurmak amacıyla ayaklanma hazırlıklarına başladı.

Bolşevik Partisinin VI. Kongresi

26 Temmuz-3 Ağustos arasında Petrograd'ta gizli olarak toplanan VI. kongre 240 bin üyeyi temsil ediyordu. Kongrede Stalin devrimin sosyalist devrime dönüştüğünü söyledi. İktidara sahip olan geçici hükümet, devrimi silahsızlandırma, örgütlerini ezme, Bolşevik Partisi'ni yok etme çabalarını sürdürüyordu. İktidarı ancak proletarya yoksul köylüyle ittifak kurarak ve silah zoruyla alabilirdi. Parti, silahlı ayaklanmaya yöneldi.

Kongrede işçi-köylü ittifakının gerçekleştirilmesi, toprak mülkiyetine el konulması, bankaların ve sanayinin millileştirilmesi, sendikaların ve gençlik birliklerinin partiye bağlanmaları kararlaştırıldı. Kongre partiyi silahlı ayaklanma ve sosyalist devrime yöneltti.

Burjuvazi Sovyetleri yıkmak ve açık bir karşı-devrimci diktatörlük kurmak, Çarı geri getirmek için hazırlıklara başladı. 12 Ağustos'ta bunun için Devlet Konseyi toplandı. Bolşevikler bu toplantıyı protesto için Moskova'da Genel Grev çağrısında bulundu. Grev tüm ülkeye yayılarak başarıyla uygulandı.

"Sosyalist Devrimci" Kerenski bu arada devrimci girişimleri "demir ve kanla bastırma" tehdidinde bulundu. Karşı-devrimci General Kornilov, tüm komite ve Sovyetlerin kaldırılmasını istiyordu. Ve 25 Ağustos'ta Petrograd'a saldırıya geçti. Petrograd'daki Bolşevik işçiler, devrimi silahla savunma çağrısına uyarak şehri korumaya hazırlandılar, siperler kazdılar, demiryollarını

bozdular. Kornilov ordusu ise, aralarına giren Bolşeviklerin propagandası sonucu hücumu geçemedi. Kornilov isyanı bastırıldı. Savaş ve ekonomik kargaşa devrimin objektif şartlarını daha da olganlaştırıyordu.

Kornilov'la mücadele, uzlaşıcı siyasete batmış olan işçi ve asker temsilcileri sovyetlerine canlılık vererek, onları Bolşevik Partisine ve devrim yoluna yöneltti. Devrim dalgası yükseliyordu. Uzlaşıcı unsurlar çözülmeye başladı ve Menşeviklerin arasında "enternasyonalistler": sosyalist-devrimcilerin arasında da "sol sosyalist-devrimciler" doğarak, Bolşeviklere yaklaşan gruplar oluşturdular.

Uzlaşıcılar bir ön parlamento toplayarak devrimi durdurmayı denediler ama başaramadılar, Bolşevikler önparlamentoyu boykot ettiler ve Sovyetlerin ikinci kongresini toplantıya çağırdılar.

Ekim Ayaklanması ve Sovyetlerin II. Kongresi

Bolşevikler ayaklanma için yoğun hazırlıklara giriştiler. Lenin ayaklanma için ordu birliklerinin, donanmanın ve Kızıl Muhafızların nasıl hareket ettirilmesi gerektiği ve hangi kilit noktalarının ele geçirilmesi konularında ayrıntılı bir plan hazırladı. 7 Ekim'de Petrograd'a geldi ve 10 Ekim'de toplanan Parti Merkez Komitesi ayaklanmanın birkaç gün içinde başlatılmasına karar verdi.

24 Ekim günü ayaklanma başladı. Aynı gün geçici hükümetin Kışlık Sarayını kuşatmak için Kızıl Muhafızlar ve Devrimci Birlikler Smolni'ye gönderildi. 25 Ekim'de demiryolları, istasyonlar, postane, Bakanlıklar, Devlet Bankası işgal edildi, önparlamento dağıtıldı. Aurora Zirhlisinin Kışlık Saraya yönelen toplarının gürlemesi büyük sosyalist devrim çağının habercisiydi. Bolşevikler Rusya yarıtaşlarına burjuva geçici hükümetinin devrildiğini ve iktidarın Sovyetlere geçtiğini duyurdular. Aynı gece işçiler, askerler ve bahriyeliler Kışlık Sarayı ele geçirerek geçici hükümetin üyelerini tutukladılar. Ayaklanma Petrograd'ta başarılmıştı ve II. Sovyetler Kongresi tam zaferle birlikte 25 Ekim saat 22.45'de Smolni'de açıldı. Sovyetlerde çoğunluk Bolşeviklerdeydi. Menşevikler ve Sosyalist-Devrimciler kongreyi terk ettiler.

26 Ekim gecesi kongre barış kararı aldı, en az üç aylık bir ateşkesin hemen yapılması için sa-

Devamı 12. sayfa

"BİR YAZARI ELEŞTİRMEK, ONA CEVAP VERMEK İÇİN ONUN MAKALESİNİN EN AZINDAN ANA ÖNERİLERİNİ EKSİKSİZ AKTARMAK GEREKİR. (x) FAKAT KİEVSKİ'NİN ÖNERİLERİNİN HEPSİNDE HER CÜMLESİNİN MARKSİZMİ ÇARPITAN İKİ VEYA ÜÇ HATA VEYA MANTIKSİZLİK ÖNERDİĞİNİ GÖRECEKSİNİZ."

KURTULUŞ'un 4. sayısında "Devlet" başlıklı bir yazı yayınlandı. Hiç ummadığımız ölçüde yararlı oldu. Bazı kaşarlanmış oportünistler bu yazı sayesinde "sıradan bazı sosyalist eğitim kitaplarını"da karıştırıp, KURTULUŞ'ta yayınlanan "Devlet" yazısı ile karşılaştırıp (her halde epeyce üzülerek) devlet üzerine bazı "kaba bilgilere" sahip oldular. Ama ne yazık ki, sosyalizmi "sıradan eğitim kitaplarından" öğrenmekte olmalarından dolayı, (ve hiç şüphe yok ki, daha da önemli olarak tahrifatçılıklarının bir ürünü olarak) kendi kendilerini maskara etmekte.

KURTULUŞ'un 5. sayısında ise "Demokrasi" başlıklı bir yazı yayınlandı. 4. sayıdaki "Devlet" yazısının devamı niteliğinde. onu tamamlayan bir yazıydı. Ne var ki, kaşarlanmış oportünistler için anlaşılması zor bir yazı oldu. Ancak bu "zorluk" dolaylıydı. "Kaba bilgilerine" yeni bir şeyler daha kattığı inkâr edilemez, ancak o yarım yamalak bilgileri ile tahrifata başlamak gene de mümkündü. Zira meseleyi yeterince kavrayamamışlar. Faşizm ve oligarşi üzerine de bazı şeyler öğrenmeleri gerekiyor.

"Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik" Dergisinin 15 inci sayısında pek bilmiş bir başlık var: "Bazı teorik konular ve 'KSD'nin sefaleti" ! Önce Leninden beş paragraflık bir çeviri. (xx) Ardından Kurtuluş'un 5. sayısında yayınlanan "Demokrasi" yazısından bir alıntı. Onun ardından da yarım yamalak bilgileri ile Kurtuluş'un Kievski ile aynı "mantığa", "fikirlere" sahip olduğu kerameti !

Burada uzun uzun "Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Devrimci Gençlik" dergisine cevap vermeyeceğiz. Sadece bazı tahrifatlara değineceğiz.

LENİN İLE KİEVSKİ'NİN AYRILIĞI

Birinci emperyalist paylaşım savaşı ile birlikte uluslararası sosyalist harekette kesin bir ayırım ortaya çıktı. Lenin'in önderliğinde, sonradan III. Enternasyonalı oluşturacak olanlarla Kautski'nin önderliğindeki II. Enternasyonalin sosyal-şöven, sosyal emperyalist revizyonistleri.

II. Enternasyonal revizyonistleri emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması (teknelci kapitalizm) olduğunu inkar ediyorlardı. Revizyonistler emperyalizmin ekonomik özünü (banka sermayesi ile sanayi sermayesinin birleşiminden oluşan finans-kapitali) görmüyorlar ve emperyalizmi salt bir siyasal tavır olarak değerlendiriyorlardı. Bir dizi reformlarla da emperyalizmin yok edileceğini sanıyorlardı. Somut bir olay olan emperyalist savaştaki tavırları ise "anavatan savunması" idi. Kimileri ise anavatan savunması ile yetinmeyip "ilhaklara karşı çıkmaya karşı çıkıyorlar" dı.

II. Enternasyonal revizyonistlerine karşı tavır alanlar arasında da başlıca iki eğilim vardı. Bunlar "sol" oportünistler ve Lenin'in izleyicileridir.

İşte bu sol oportünistlerden biri de P. Kievski (Y. Pyatakov)dur. Kievski diğer "sol" larla (Rosa Luxemburg gibi) birlikte emperyalist savaşa karşı çıkarken, doğru bir şekilde emperyalizmin demokrasinin inkarı olduğunu söylerken, demokrasi için mücadeleyi red etmektedir.

Kievski ve diğer "sol" oportünistler Leninist tezlere, ulusların kaderlerini tayin hakkı konusunda karşı çıkmaktalar.

Lenin'le Kievski arasındaki tartışma Polonya konusundadır. Polonyalılar daha 1903'den beri RSDİP'nin ulusal meseleye getirdiği çözümlerini (ulusların kaderlerini tayin hakkını) red etmekteydiler. Kievski (Pyatakov) ise Polonya'ya kendi kaderini tayin

hakkının verilmesine karşı koymakta ve Polonya'nın kurtuluşunu Rus proleteriyasına bağlamaktadır. (Kievski'nin bu karşı koyuşunun asıl nedeni ileride değineceğimiz, devrim anlayışındaki yanlışlıdır.) Oysa Lenin'e göre Rus proleteriyası Polonyalılara kendi kaderlerini kendilerinin tayin etmesi için yardım etmelidir. Polonya proleteriyası ise kendi kaderini tayin hakkı için mücadele etmelidir. "Ruslar ayrılma özgürlüğü üzerinde dururken, Polonyalılar birleşme özgürlüğü üzerinde durmalılardır."

Kievski bu noktada iki yönlü bir "hata" işlemektedir, iki yönlü yanılmaktadır: Birincisi, ekonomik tahlil denen şeyden habersizdir. Kievski siyasi bağımsızlığın ekonomik ilhakı zorlaştıracağını anlamıyor. "Ulusal kendi kaderini tayin etme siyasi bağımsızlık demektir. Emperyalizm bu tür bağımsızlığı yıkmaya çalışmaktadır, çünkü siyasi ilhak ekonomik ilhakı daha kolay, daha ucuz (memurları satın almak, tavizler ele geçirmek yarar sağlayacak kanunlar çıkarmak v.s. daha kolaydır), daha elverişli, daha az zahmetli kılmaktadır." (Marksizmin bir karikatürü ve E.E. Sh.29) Siyasi bağımsızlığın ekonomik bağımsızlık olmadan önemi olmadığı sonucuna varıyor. Yani ekonomik tahlihi Marksist bir biçimde yapmıyor. İkinci ve daha önemli hatası ise, Lenin'in burjuva demokratik devrimlerini tamamlamış emperyalist kapitalist (Amerikanın ve Batı Avrupa'nın) ülkeler için önerdiği sosyalist devrimi, henüz burjuva demokratik devrimini tamamlamamış Doğu Avrupa ülkeleri için de uygulamaya çalışmaktadır. Bu nedenle asgari programdaki demokratik taleplere karşı çıkmaktadır. Kievski, devrime giden yolda demokratik hakların kısmen de olsa, elde edilmesinin bir yan ürünü olduğunu, emperyalizmin bütün demokrasi ile geliştiğini anlayamamakta. Bisikletin lâstiği de bundan sık sık patlamakta.

Lenin, emperyalist-ekonomizm adını verdiği bu eğilime şöyle karşı çıkıyor: "Demokrasi uğruna mücadele, proleteryanın dikkatini, sosyalist devrimden başka yöne çekeceğini, yada bu devrimi gözden gizleyeceğini, ikinci plâna iteceğini vb. sanmak büyük yanlışlıdır. Tam tersine, nasıl ki tam demokrasiyi uygulamayan başarılı sosyalizm olmazsa, aynı şekilde, proleterya, demokrasi uğruna, bütün alanlarda (abç) tutarlı bir mücadele yürütmeden burjuvaziyi yenilgiye uğratamaz." (U.K.T.H., S.143)

Lenin P.Kievski'ye karşı biri yayınlanmamış (P.Kievski'ye Cevap) olmak üzere iki yazı yazmıştır. İkinci yazısı Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm, birincisinden daha geniş kapsamlıdır. Fakat ikisinde aynı şeyi anlatır. Kievski'nin devrim anlayışını eleştirir ve "ekonomik etkenin ağır bastığını, fakat bunu a la Kievski (Kievski gibi) yorumlamak marksizmin bir karikatürünü yapmaktır" der. ("DG" Dergisi bu alıntıyı da kullanmış. Ama ufak bir hata ile "a la Kievski" terimini "bununla Kievski" biçiminde değiştirerek. İkisi arasındaki fark açıktır: Lenin ekonomik etkenden dolayı emperyalist dönemde demokrasinin bütün olarak elde edilemeyeceğini ama bu doğrudan kalkarak Kievski gibi, emperyalist ekonomi nedeni ile demokrasinin istemlerinden birinin gerçekleşmeyeceğini söylemenin, emperyalist ekonomiyi "a la Kievski" (Kievski gibi) yorumlamak olduğunu söylüyor.) Yani "DG" Dergisi Lenin'in marksizmin bir karikatürünü yaptığını söylüyor. Ama samimi olarak söylüyor ki biz kesinlikle bunun bir hata olduğuna ve düzeltileceğine inanıyoruz.

"Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı DEVİRİMCİ GENÇLİK" DERGİSİ'NİN "KABA BİR TAHRİFATI"

Lenin gerek Ulusların Kaderlerini Tayin

Hakkı'nda, gerek Sosyalist Devrim ve U.K.T.H.(Tezler)'inde ve gerekse Kievski'yi eleştirdiği iki yazısında (Cevap ve Marksizmin Bir Karikatürü) emperyalizmin teknelci kapitalizm olduğunu, emperyalizm için siyasi ilhakın önemli olduğunu, ancak somut durumun şartlarına göre, emperyalizmin siyasi bağımsızlığa razı olabileceğini, çünkü daima ekonomik ilhakın mümkün olduğunu anlatmaktadır. Kurtuluş'un 5inci sayısındaki "Demokrasi" yazısı da başladığı 14üncü sayfadan 38inci sayfaya kadar bunu anlatmaktadır. Lenin daha sonra ise emperyalizmin, bütün demokrasi ile geliştiğini, bütün siyasi demokrasinin inkârı (olumsuzlaması) olduğunu, bütün demokrasiyi yıkmaya çalıştığını ve demokrasinin yerine oligarşiyi geçirmeye çalıştığını anlatır. Ve en özlü şekilde bunu şöyle ifade eder: "Bu yeni ekonominin, teknelci kapitalizmin (emperyalizm teknelci kapitalizmdir) siyasi üst yapısı demokrasiden siyasi gericiliğe değişimdir. Demokrasi serbest rekabete tekabül eder. Siyasi gericilik tekel tekabül eder." (Kurtuluşcuların bütün yazılarında ifade ettikleri budur. Ve "Devrimci Gençlik" Dergisini suçladıkları noktada tam burada başlamaktadır. Zira "DG" Dergisi Lenin'den 60 yıl sonra burjuva demokratik devletler aramaktadır.) Ama buna rağmen, yani, emperyalizm bütün demokrasinin inkârı olmasına rağmen, emperyalizm demokrasiyi bir tasvire çevirmesine rağmen, proleterya demokrasisi için mücadele etmelidir. İşte bu görüş leninistlerle "sol" oportünistler arasındaki farktır. Revizyonistlerle olan farkı ise şu noktadadır: Revizyonistler demokratik haklar için mücadeleyi önerirler, demokratik hakların genişlemesi ile, demokrasinin genişlemesi ile devrime ulaşacaklarını sanırlar. Oysa demokratik "haklar"ın Leninistler için anlamı bu değildir. Leninistler işçi ve köylülere meselenin burjuva-demokratik hakların azlığı yada çokluğunda değil, kapitalizmin çarpıklığında olduğunu anlatırlar. Emperyalist çağda demokrasi bir devrim meselesidir. İşçi sınıfının önderliğinde Demokratik Halk Devriminin çözeceği bir meseledir.

FRANSA VE TÜRKİYE OLİGARŞİLERİNİN "KARŞILAŞTIRILMASI" VE KENDİ KENDİ-Nİ MASKARA ETME

"Kaba bir bilgilenme"nin yetmediği ortada. Bir türlü anlayamıyor "D.G." Dergisi. Demokrasinin sınırlarının oligarşiye kadar daralması: demokrasinin kalkmasıdır, yerine oligarşinin geçmesidir. Fransa oligarşisi mi yoksa Türkiye oligarşisi mi daha genişirse bunu bilmiyoruz. "DG" Dergisi sayarda bulursa öğreniriz. Ama sayarken hata yapmamalılar. Fransa'da finans oligarşi, Türkiye'de ise teknelci burjuvazi ve toprak ağalarının en irilerinden oluşan bir oligarşi vardır. ("Ül kemizde hakim sınıflar tam bir çıkmazın içindedir. Hakim sınıfların iktidarı işbirlikçi teknelci burjuvazi ile diğer - teknel dışı- burjuva kesimleri ve kapitalizm öncesi unsurlar arasındaki gerici bir ittifak ülkemizi tam bir azınlık diktatörlüğü - oligarşik diktatörlük- ile yönetiyor" "DG" dergisi, Sayı: 4, Başyazı.)

"İNCE BİR TAHRİFAT" YA DA UFAK BİR DİKKATSİZLİK

Kurtuluş'un iki yazısının tümünden (Devlet ve Demokrasi) bir paragrafı seçmek ve bu paragraftan kalkıp iki yazının da bütünü içinde anlatılanları (okuyup öğrendikten sonra) sanki hiç yazılmamış gibi yarım-yamalak tekrarlamak "kaba bir tahrifat"tır. "İnce tahrifat" ise şu: "D.G. Dergisi "Kievski'ye Cevap" yazısından 5 paragraflık bir alıntı yapmış. Bu 5 paragrafta Lenin Kievski'nin doğrulardan nasıl bir yanışı